

POBLE

REVISTA D'INFORMACIÓ LOCAL

SARRIÀ - PONT MAJOR

OCTUBRE 1980

El «Coro», tot una institució a Sarrià

Sarrià: noves perspectives municipals

CAIXA D'ESTALVIS

PROVINCIAL

DE GIRONA

---

* * *

Agència Urbana PONT MAJOR

C/ Pont Major, 20 - Telèfon 20 96 32

* * *

editorial

(SEREM SARRIÀ O SOM GIRONA)

Novament torna el dilema de si "serem Sarrià o som Girona". Una primera impressió pot semblar que fent un judici immediat, sembla ésser que guanyin les aspiracions "independentistes", aquestes davant les aspiracions municipals que garanteixen una racional coherència en la determinació del futur de Sarrià.

Ben segur que tots ens avindrem alhora d'afirmar que el principal "handicap" al parlar d'aquest tema, és evidentment la qüestió econòmica; és l'economia el "cavall de batalla" que potser d'alguna manera frena les aspiracions sarrianenques. Creiem, des d'una postura un xic allunyada de la decisió, que no podem fer cas de l'exemple saltenc, en primer lloc perquè les nostres condicions són completament diferents.

Abans de tot, cal que concretem i fem un anàlisi conscient dels perjudicis i els avantatges que suposaria una determinació o altre; cal posar el tema damunt la taula i parlar-ne. I cal que en parlem des de tots els punts de vista, des dels partidistes, fins a l'opinió generalitzada de tots els veïns de Sarrià; s'ha d'anar configurant la postura del poble, davant l'opinió pública.

Malgrat que la Llei de Règim Local determini el futur dels municipis anexionats, tots plegats ens haurem de definir sobre la nostra voluntat d'esdevenir Poble.

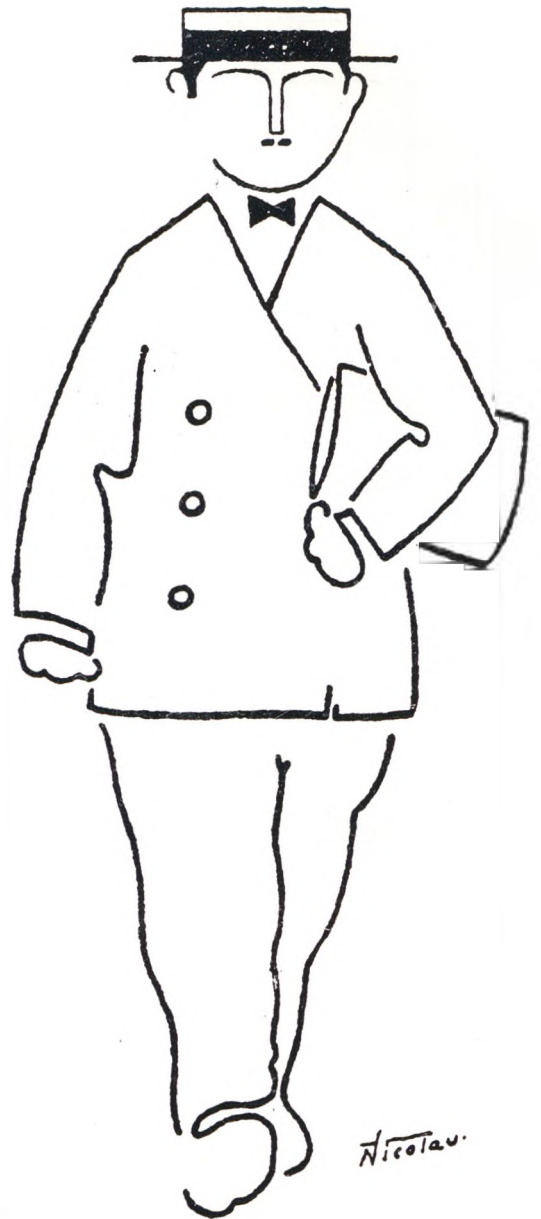
De cap manera, i menys des d'aquests espai, descartem la possibilitat "segregacionista" de l'afer; el que sí cal és haver paït del tot la voluntat independentista, la voluntat no creiem que s'hagi de monopolitzar, puix en el millor dels casos ja no n'esdevindria de voluntat. Una forta mancomunitat de serveis, policia, bombers, escombriaires i un llarg etc., cal que uneixi en una sola pinya a Girona i els municipis de l'entorn, sempre i quant la burocràcia administrativa es descentralitzi al màxim del centre gironí. Ens cal amb tot cercar solucions realistes, que s'amotllin ben bé a les necessitats municipals sarrianenques.

Ens cal donar un xic de temps al temps, cal pensar-ho bé, sense precipitacions i encara que ara per ara tinguem certa dependència amb Girona: Que per sempre visqui Sarrià.

SUMARI

Editorial	Pàg. 3
Sumari	Pàg. 4
Les Colònies d'Estiu	Pàg. 5
La Nostra Escola	Pàg. 6
Església i Confirmacó	Pàg. 7
Catalunya no és un país bilingüe	Pàg. 8
Festes i Festetes	Pàg. 8
La Germandat de Donadors de Sang	Pàg. 9
¿Y la regulació Semafórica qué?	Pàg. 9
Cap a una nova fórmula municipal a Sarrià	Pàg. 10
El "Coro", tot una institució a Sarrià	Pàg. 11-12-13 i 14
Monólogo	Pàg. 15
Aires de Fiesta popular en el "Pla de l'Horta"	Pàg. 16
La associación de vecinos informa	Pàg. 16
Apunts des de la vocalia de Cultura	Pàg. 17
Què fem avui?	Pàg. 19
Les plantes de l'àvia	Pàg. 20
Un carril per a bicicletes	Pàg. 21
Contrapunts	Pàg. 22
No anem pas bé	Pàg. 23
Ventura Gassol, i el món de la Cultura	Pàg. 24
Esports: Unió Esportiva Sarrià	Pàg. 27
Quan... l'ambició pròpia pot més que l'esperit sarrianenc	Pàg. 28
La Bústia de poble	Pàg. 29-30

DIRECCIÓ

Consell d'Edició

REDACCIÓ

Narcís Casassa
Fidel Rincón
Narcís Baix
Patrici Tixis
Quim Rodríguez
Nicolau Pichardo
Josep Bou
Assumpció Vila
Joan Pallas
Josep Brugada
Jordi Cañigüeral
Mates Martí

EDITEN

Unió Esportiva Sarrià
A.V. Pla de l'Horta
A.V. Sarrià de Dalt
A.V. Sarrià de Ter
A.V. Pont Major
Consell Municipal de Sarrià.

COORDINACIÓ

Guillem Ramos i Cata

ADMINISTRACIÓ

Juli Masó

COL.LABORADORS

Maria Comas
Jordi Ribera
Montserrat Rigau
Raimunda Coll

COL.LABOREN EN AQUEST NUMERO

Parroquia de Sarrià de Ter

IMPRESSIÓ

Impremta Pagès
Tipografia-Offset
Tel. 42 01 07 - Anglès
Diposit Legal: Gi. n.º 2--1980

La Revista POBLE, agraeix a totes les Entitats, tant socials com comercials, llur col.laboració.- No es fa responsable de les opinions dels seus col.laboradors

LES COLÒNIES D'ESTIU

«una aventura diferent»

Colònia Municipal-80 Sarrià de Ter

El passat agost tingué lloc una trobada de nens i nenes de tots els sectors de Sarrià, a la casa de colònies de Granollers de Rocacorba. Per a molts fou una aventura enmig de la natura, de la col.laboració i solidaritat, del joc i les sortides; altres no van poder venir-hi. Caldrà mantenir aquest caliu durant tot el curs, i per això s'ha format el centre d'esplai pel temps lliure a Sarrià que s'inicia amb l'aprenentatge d'unes obres de teatre infantil. Perseguiem l'objectiu de crear un centre d'esplai a cada sector: els grups de joves i Associació de Veïns teniu la paraula.

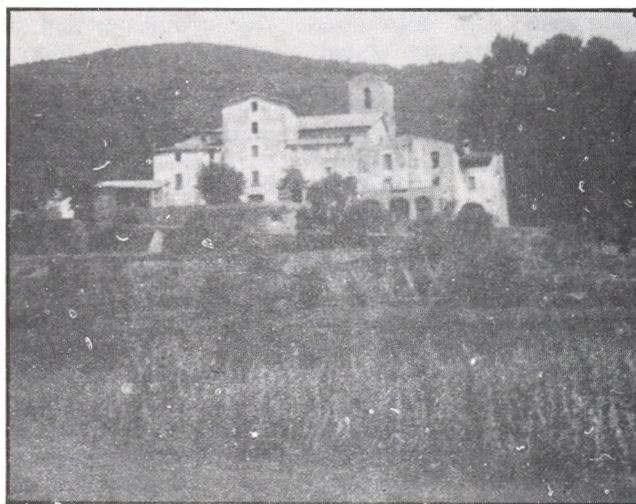
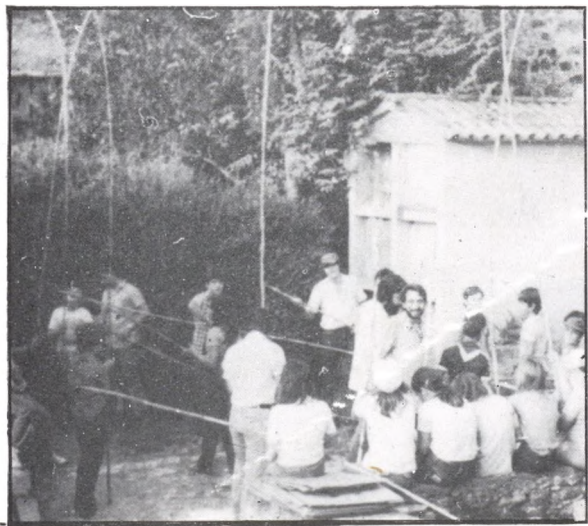
Quan una nit simulàvem estar en una redacció periodística confeccionant la revista de la colònia, ens adonàvem de la importància que representava per als nens i nenes tots els fets de cada dia. Les vivències eren intensives, cada detall prenia la seva importància i dia a dia esdeveníem una petita col.lectivitat que al final ens feia recança deixar.

En Vicens Casas, uns dels monitors de la colònia, ens deia a la revista: "... La convivència de grup, així com el contacte amb una diversitat d'elements, obra en el noi i noia el camí a la creació, imaginació, l'esperit crític, responsabilitat..." Tan de bó que tots aquests valors els podem reproduir al poble que prou ens manquen. Però els nens i nenes veuen Sarrià amb esperança. Us transcriu unes ratlles sobre el nostre poble, fetes per un equip de la colònia.

"... Sarrià és un poble bonic i català, molt a prop de la capital gironina. Amb una història molt maca. Tenim restes d'abans dels romans.

Sobresurt l'església. Hi contrasta la brutícia d'un riu.

Ara ja disposem de llocs per als joves, i pels més grans... Encara que aquests de les autopistes ens han esgarriat les comunicacions, intentarem superar aquestes barreres i continuarem essent un poble dels millors..."

Em resta agrair de bon grat a tots els qui col.laboraren desinteressadament. Amb la cullerada de tots fou possible aquesta "aventura". Els monitors van ser: Antoni Mesas, Josep Herrera, Vicens Casas (monitor del S.C.) Josep Soler i Quim Rodríguez (direcció de la colònia).

Hi van ajudar Xavier Besalú i Quim Coromines. Conxita Vidal per la intendència i cuina.

I l'agraïment a molts que resteu a l'anonimat.

Fins els proper any.

QUIM RODRÍGUEZ I VIDAL
Conseller de Cultura

Cursos de català

A començar el proper dilluns, dia 6 d'octubre 1980.

1.er CURS Per castellanoparlants: LA RASA
HORARI: de 19'30 a 21 h. (LOCAL SOCIAL)

1.er CURS Catalanoparlants: PLA DE L'HORTA
HORARI de 19 a 21 h. (LOCALS DE L'AA.VV. Horta)

2.on CURS Catalanoparlants: SARRIÀ
HORARI: de 19'30 a 21 h. (LOCAL AA.VV. Sarrià)

3.er CURS Catalanoparlants: SARRIÀ
HORARI: de 21 a 22'30 h. (LOCAL AA.VV. Sarrià)

Tots els cursos i classes seran gratuïts.

LA NOSTRA ESCOLA

C.N. "MONTSERRAT"

Fa pocs dies s'obriren, altra volta, les portes d'aquest centre escolar. Tots hem tingut l'oportunitat d'assabentar-nos dels canvis de professorat, les innovacions, els petits problemes d'inici, les primeres impressions... però deixeu que avui complementem algunes dades prou convenients a conèixer.

La valoració que esmentaré serà en consideració col·lectiva, pensant en tota la comunitat escolar, i això ho dic perquè massa vegades la nostra comprensió no vol sobrepassar el problema específic de la necessitat. Habituem-nos als interessos col·lectius.

I anem a la realitat dels números:

Un dels problemes que afrontaren els Ajuntaments després de la seva entrada per la porta de la democràcia fou la escolarització de molts nens i nenes. Pensem sobretot en els cinturons de les grans ciutats. El curs 79-80 omplia totes les aules d'arreu de l'Estat, però amb la consideració de trobar-nos 45-50 alumnes en alguna d'elles. Aquest fet ha estat molt comentat. Una revista pels mestres "Perspectiva escolar, juny 1980" feia una crida a la reflexió del perill quantitat-qualitat.

Sarrià, de moment, estem vivint una situació privilegiada. El terme mitjà d'alumnes per aula és de 28, i pensem que és la xifra ideal, reconeguda per la O.N.U. i demés institucions pedagògiques. La causa d'aquest fet té variats orígens i una llarga història.

Aquestes enormes possibilitats de treball les hem de garantir per un futur pròxim i la nostra proposta passa per l'adquisició de nous terrenys escolars i la posterior gestió de construcció, almenys, de 8 unitats escolars. En la distribució zonal creiem que la ubicació correspondria a St. Julià (en el sector de la carretera de Banyoles), formant-se així, un triangle de serveis educatius que els formarien: Sarrià de Dalt, Pont Major i St. Julià/Sarrià.

I la realitat dels fets:

Als centres de 16 unitats els correspon un servei de preescolar de 4 aules. Tots sabreu que ja fa temps manifestarem aquesta necessitat a la Delegació del

Ministeri d'Educació. De fet es pot dir que tot el procés l'hem seguit, però el desinterès administratiu ens fa restar, encara en l'espera. De moment utilitzem 2 dependències comunals de l'escola, i l'última avinentesa és que el projecte ja és a subhasta. Hi ha la promesa d'estrenar-les el curs proper.

Pel que fa al parvulari del carrer Firal, seguirà en funcionament, havent-hi fet aquest estiu passat les pertinents reformes i adequacions.

I una altre realitat: El menjador escolar. Fa un servei a 340 alumnes, la qual cosa comporta esforços per part de tots. Amb la Junta de Pares d'Alumnes tenim projectes per a cercar solucions, com pot ésser un nou espai per als pàrvuls, ja que dificulten la fluïdesa dels dos torns que s'han de fer. Potser, també aprofitar des d'aquí el que moltes famílies posin en consideració al pàrvul que es queda al menjador, cal no confondre interès i servei.

Bé, i pel que respecta a la part humana de l'escola, crec que existeix una avinentesa per part de tots de facilitar els camins que ens ajudin a un millorament de serveis, d'educació... que en definitiva és pels nostres fills i alumnes. I deixeu-me reconèixer la tasca que està realitzant la Junta de Pares d'Alumnes, que jo en diria que esdevé en estreta col·laboració.

I altres aspectes en funcionament fins ara, continuaran amb els seus objectius: Educació Física i educació plàstica a l'escola. Esmentem que a tot això hi caldria una ampliació amb la Educació Dinàmica (música), que hem de veure si pel curs vinent ho podem endegar. I més a llarg plaç, la incorporació d'un psicòleg escolar; caldrà l'esforç de tots.

Enguany iniciarem una revisió mèdica feta pel titular de Sarrià. El seguiment de tots els aspectes dels alumnes és una gran aportació pels qui treballem en l'educació.

Fins a una propera vegada.

QUIM RODRÍGUEZ I VIDAL
Conseller de Cultura

perruqueria
ANGELA

àngela blàzquez i boya

plaça tomàs borau, n.º 4 baixos - telèfon 21 84 08 - pont major - girona

Església i confirmació

AL MES DE NOVEMBRE, LA CONFIRMACIÓ, A LA PARROQUIA DE SARRIA DE TER

Segurament a finals de novembre, el Bisbe Jaume de Girona, vindrà a Sarrià de Ter i confirmarà un grup de nois i noies que durant el curs passat, cada divendres, de 10 a 12 de la nit, van participar a la Catequesi Jove.

Davant d'aquest fet tan important per a la vida de la nostra Comunitat Cristiana i que pot desvetllar també un cert interès per a tots els seus amics i simpatitzants, m'he fet unes reflexions que les transmeto a tots aquells que les vulguin acollir a través de la revista POBLE.

1.— La confirmació és un sacrament que cada dia desperta més interès entre els joves. Això es reflexa en el nombre inacabable d'experiències de catequesi que s'han fet arreu i en la llista inacabable de publicacions que han sortit sobre aquest tema. Les motivacions d'aquest fet deuen ser moltes, però jo n'assenyalaré una de particularment important:

La Confirmació no és un sacrament que tingui repercussions socials a l'estil del baptisme, 1.ª Comunió, matrimoni per l'Església. És un sacrament que no es veu condicionat per l'obligatorietat, la família, els costums, les tradicions... és el Sacrament de la LLIBERTAT. El jove que es decideix per Crist, més enllà de les pressions de qualsevol mena, és el que vol ser confirmat, per això la Confirmació és un sacrament que no passa una hora baixa com tants d'altres, sinó que es troba en una progressiva vitalitat.

2.— Però en definitiva la Confirmació en que consisteix? En l'ACCEPTACIÓ POSITIVA, per part del jove, amb totes les responsabilitats i obligacions, D'AQUELL BAPTISME QUE VA REBRE DE PETIT, sense ser consultat pel grans, però que els seus pares li van donar com a quelcom molt important perquè l'estimaven. En aquest sentit la Confirmació ES L'ACCEPTACIÓ DEL PROPI BAPTISME.

I això ho fa el jove que ha optat per la vida cristiana, amb un compromís públic, davant de la comunitat cristiana presidida pel seu pastor, que és el bisbe.

Al mateix temps, l'Església presidida pel bisbe, confirma aquell baptisme que se li va donar en altre temps, ja que el jove ha donat proves d'interès per la fe, participant a la catequesi, fent diversos serveis a la comunitat com catequistes, monitors, participant en grups de revisió, etc. D'ara endavant l'Església no el considera un infant en la fe sinó un adult, per això se li confia una missió, la de ser apòstol amb paraules i sobretot amb fets. I és per això mateix que l'Església li fa el regal més gran que li pot fer: el do de L'Esperit. Per tant la Confirmació s'entén avui com el sacrament de la incorporació plena a l'Església, tal com ens diu el Concili Vaticà II.

3.— Anys enrera, els infants rebien aquest sacrament de petits. Segurament molts de nosaltres no ens recordem de quan el vam rebre. Això responia a la pràctica de donar aquest sacrament abans de la 1.ª Comunió a l'entorn dels 7 anys (Catecisme Romà de S. Pius V, editat al 1566). Aquest costum ha restat vigent, fins ara. Avui moltes comunitats, la nostra entre elles, intenten ajornar aquesta celebració i situar-la a l'adolescència o a la joventut, per inculcar més fortament l'adhesió al Crist i la necessitat de ser testimonis d'Ell enmig del nostre món.

4.— L'opció per Jesucrist, s'ha de manifestar d'una forma explícita en els joves que volen ser confirmats, sobretot en el seu estil de vida informat per les actituds evangèliques: L'amistat, l'esperit de servei, el saber compartir, l'estimació de la justícia, l'apassionament per la llibertat, la valoració i vivència de la veritat, la reconciliació, l'apreci dels més pobres i marginats... i també amb la voluntat de voler compartir i celebrar comunitàriament aquesta vida amb els altres creients de la Parròquia.

5.— Per tota la nostra comunitat parroquial, la confirmació d'aquests joves ha de ser una revisió de vida molt seriosa. Cal que els adults ens preguntem si amb la nostra manera de viure som signes engrescadors per a ells. Si el nostre fer cristià és atraient per a les noves generacions. Segurament ens tocarà molt a millorar i a canviar. Penso que aquest esdeveniment és el pas de Déu per les nostres vides, per la nostra comunitat. Finalment ha de dir que són uns 25 nois i noies que han participat a aquesta catequesi, aquests dies estan madurant la seva opció. Tant de bó sigui ben lliure i sincera. Tant de bó aquest grup sigui un ferment d'un jovent nou que intenta viure els anys més bonics de la vida d'una manera diferent.

Catalunya no és un país bilingüe

Quan un nen fill de mare castellana i pare català o al revés, parla amb els seus pares i s'adreça a un d'ells en llengua castellana, i a l'altre en la llengua catalana diem que aquest nen és bilingüe: usa les dues llengües indistintament; no hi ha cap llengua que domini l'altre.

El mot "bilingüisme" aplicat a un país és del tot inexacte. No hi ha cap país bilingüe. Sempre que en un país conviuen dues llengües, una d'elles domina i a llarg plaç una d'elles acaba imposant-se en la seva totalitat i fa desaparèixer l'altra.

Tenim el cas de tots els països colonitzats: Sudamèrica, on és parla el castellà, a nord-amèrica, l'anglès; a l'Àfrica el francès i l'anglès... etc. Una cosa semblant trobem als països catalans: a la Catalunya Nord la imposició del francès, arraconant el català que molts joves ja no parlen, i a la resta del nostre territori la imposició evident del castellà.

Durant molts anys l'Estat Espanyol va utilitzar tots els medis possibles per tal de fer desaparèixer la llengua catalana; malgrat això tot el poble era català i mai vàrem deixar de parlar la llengua pròpia.

En aquests moments el problema és molt més greu, sobretot a Barcelona, on a la majoria dels barris de gent immigrada no se sent parlar mai el català i hem de tenir en compte que el tant per cent de gent immigrada és molt alt.

Els nens que viuen en aquests van a l'escola on tot és fa en castellà, la T.V., les revistes, els còmics, les pel·lícules... tot és en castellà. Com es poden sentir arrelats a Catalunya? Quina estimació poden tenir pel lloc on han nascut, si no participen ni de la cultura, ni de la llengua, ni de les tradicions catalanes?

La llengua catalana (quan hi és) ocupa un segon lloc, i encara que ens parlin de bilingüisme i de cooficialitat és pura teoria.

Fa pocs dies el sociòleg Salvador Giner parlava d'aquest problema i preveia la desaparició del català dintre d'uns quaranta anys si la situació continua com ara.

Així doncs, l'única solució que veig és:

- Oficialitat de la llengua catalana.
- Escola catalana (amb unes hores setmanals de llengua catalana). O sigui al revés de com es fa ara.
- Un canal de Televisió íntegrament en català.
- Augmentar el nombre de diaris, revistes en català.

Malgrat tot l'escola catalana no serà possible fins que la Generalitat deixi de fer lleis ambigües com la següent que ha sortit en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, en el seu número 79:

El centres desenvoluparan programes en llengua catalana en les diverses àrees, nivells i cursos, **atenent en tot cas l'opció dels pares la situació sociolingüística dels alumnes i els medis disponibles per portar-los a terme**"

Analitzem-ho una mica. Situem-nos en un barri d'immigrants amb un 99% de no catalanoparlants, cas molt corrent a Barcelona.

Quina és la situació sociolingüística? Castellà!

Quins són els medis disponibles? El 98% dels mestres són castellans que a vegades ni entenen el català.

Quina sera l'opció dels pares? No fa falta respondre l'última pregunta.

I si l'opció dels pares sigués d'anar cap a una escola catalana, com fer-ho possible quan tots els mestres són castellans?

Aquí arribem a un punt de pessimisme. Mentre tots els mestres d'arreu dels països catalans no parlin català, el problema no tindrà solució.

Així, doncs, què fer amb tots els mestres castellans si és vol aconseguir una catalanització?

Primer de tot que en els propers anys no vinguin mestres de fora o si venen que aprenguin el català.

Segon: Tots els mestres que són a Catalunya per trasllat forçós, donar-los plaça al seu lloc d'origen.

Tercer: els mestres castellans que ja pensen viure a les terres catalanes que facin alguna assignatura en llengua castellana a la segona etapa i, això sí, que es comprometin a aprendre el català en un curt plaç. Deixaríem així tota la primera etapa a mestres de parla catalana, que és quan un nen té més facilitat per aprendre una llengua i podríem anar fent una catalanització progressiva si la Generalitat prengué una postura radical, per exemple: a partir del curs 81-82 totes les escoles dels Països Catalans haurien de fer preescolar i primer curs de bàsica tot en català. A l'any següent s'augmentaria a 2.0n de bàsica i així progressivament.

En tot el que he exposat algú pot entreveure el desig de fer als nens castellanoparlants el mateix que ens varen fer a nosaltres, però és el cas contrari: Es tracta d'arrelar a la gent castellanoparlant al lloc on han nascut i on es parla català. Abans, en l'època franquista es tractava d'anular a un poble fent desaparèixer la seva llengua.

FESTES I FESTETES

La Festa Major ha passat. I també Sant Ferriol. De festes petites no en tindrem fins per Sant Esteve, quan l'Associació de Veïns celebra la seva. De la del Carme se'n ha perdut la mena, tot i que es deia de tornar-la a endegar, avençant-la en el temps. Pel Roser, per Sant Jordi, tornarem a treure la senyera i ballar sardanes. Sarrià és un poble festejador, però tradicional al conservar les dates.

Pels volts del mes de Març es celebrà, l'any 1909, la festa de l'arbre a càrrec de la mainada de l'escola, festa que, malgrat la importància simbòlica que té, no va arrelar.

Sarrià poble no té arbres; uns diuen que el fum no els deixa créixer, altres, els que més, que no se'n planten. Si de Barcelona enyorem els plàtans de l'Eixample, a Sarrià enyorem l'urbanista, la ma màgica que dibuixi arbres a tots els projectes i racons. En el nou projecte del Carrer de la Rasa, hom hi ha dibuixat arbres. També està "en ment" convertir el Carrer Josep Pallach, allà a on s'enderrocà la casa pairal dels Ensesa, en una avinguda que ens portés al riu, idíl·lic passeig, encara avui abocador d'escombreries. Són altres els projectes per aconseguir, sobretot el d'Els Vinyers; pel casc antic de Sarrià, ja no hi ha remei. Ha passat la màquina d'asfaltar i ha cobert totes les esperances, tots els colors de verd.

Hem vist una placeta a Palamós, semblant a la Plaça de l'Obra. Estava tota plena d'arbres i hem somniat que era la plaça de l'Església, fresca i acollidora. I al baixar del núvol dels somnis i trepitjar els esbarzers i la pols, hem pensat que aquell 21 de març de l'any 1909 es podria convertir en un altre diumenge de març de l'any 1981, quan tots anàvem a plantar arbres al bosc, als patis, als horts, als carrers i a les places, fins trencar la grisor del ciment, per tornar-lo de color verd clar, verd fosc, verd d'arbre, en una gran festa.

ASSUMPCIÓ.

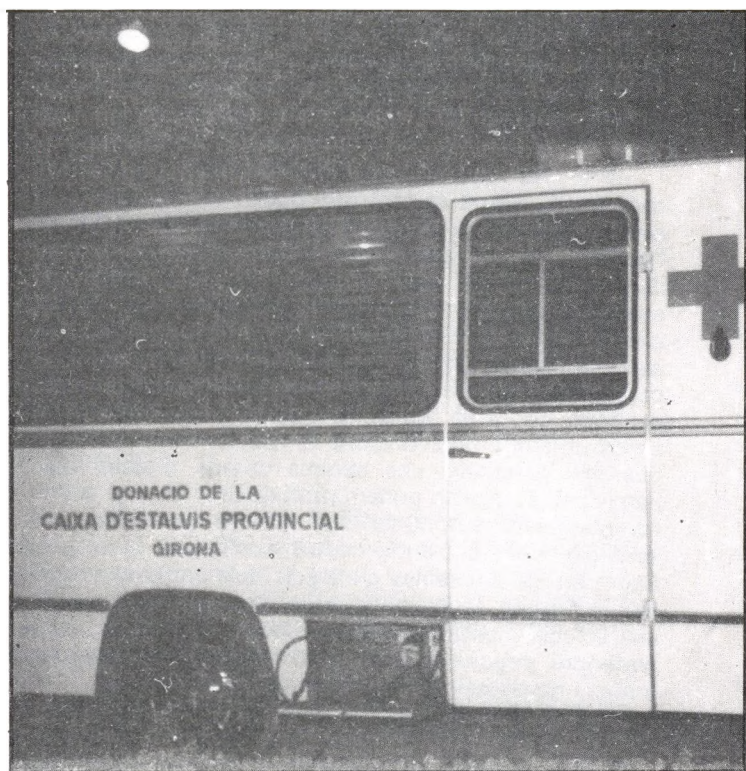

MARIA COMAS I LLADÓ

LA GERMANDAT DE DONADORS DE SANG

a La Rasa

El pasado mes de Mayo y con motivo del Mes Cultural, la "GERMANDAT DE DONADORS DE SANG" efectuó una charla informativa y divulgativa entorno a la labor que lleva a cabo esta entidad, resaltando la escasez de sangre existente hoy día, así como los esfuerzos que la misma efectúa procurando cubrir el máximo de necesidades, de una forma completamente gratuita.

A raíz de la misma, se propuso la posibilidad de una extracción en este sector, fijando la misma para el mes de septiembre. La anunciada presencia de la Unidad Movil y de todo el equipo médico tuvo efecto el pasado 10 de septiembre, desde las 7 de la tarde hasta las 10 horas de la noche.

Se puso de manifiesto la buena disposición y la masiva colaboración de la gente de La Rasa, pues en este corto espacio de tiempo se efectuaron TREINTA Y UNA extracciones.

Desde estas líneas, agradecemos en nombre de la GERMANDAT, y del nuestro propio, este gesto altruista de todos los donantes, esperando y si es posible superarlo, en beneficio de los que reciben, de una forma gratuita, estas unidades de sangre. Recordamos que "Aquel que da sangre, es rico en salud y generosidad"

A. V. Coms. La Rasa.

¿Y la regulación semafórica qué ?

Nos explicaremos, o al menos intentaremos explicarnos. A instancias de la Asociación de Vecinos de Sarrià, se presentó el 12 de Abril del 80, un proyecto de regulación semafórica de todo el tramo de la autovía, en el cual se incluía cruce de calles, pasos de peatones y carriles de "servicios". Posteriormente la Delegación de Obras Públicas de Girona, aprobó el trazado, exceptuando un solo punto que a nuestro entender es de vital importancia, como es el paso de peatones de La Rasa. Este punto es el de mayor flujo peatonal en el tramo de la autovía comprendido desde el "campo de los troncos" hasta la Fábrica 1 de Torras. Según palabras del Conseller de Urbanismo del Consell Municipal de Sarrià, Obras Públicas ve un problema a la instalación de un semáforo que corte el tráfico en este punto, cual es la proximidad del mismo al semáforo del cruce de Bañolas.

La fotografía es muestra fiel de que lo que decimos es una lamentable realidad: como aquí no ha ocurrido ninguna desgracia hasta el momento, gracias a Dios, no se le da importancia a este frecuentado paso, preferiríamos equivocarnos, pero mucho nos tememos: que se está esperando a que ocurra un accidente de consecuencias imprevisibles para empezar

a buscar soluciones, ya discutidas y que tenían que haberse ejecutado, con el fin de paliar el alarmante número de accidentes -272- con 15 muertos y más de 240 heridos en el período de 1968 a 1979, creemos que el tributo de sangre que se ha cobrado la autovía es ya muy grande, para que se siga poniendo trabas a la solución de este punto negro que es la autovía de Sarrià.

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS
Comissió La Rasa

Cap a una nova fórmula municipal a Sarrià

Arrel dels darrers rebomboris independentistes o d'alliberament municipal sorgits fa pocs dies a Salt, i que de retruc han arribat lògicament a Sarrià, hom torna a plantejar-se la vella i reivindicada qüestió de l'autonomia municipal.

Bé, en aquests moments i davant la possibilitat de que Sarrià esdevingui o no, un nucli de població amb un Ajuntament completament independent, ens cal posar damunt la taula, tots els "ets" i "uts" de la qüestió.

A primera vista hom pot imaginar-se que una total independència per Sarrià, és la fórmula màgica i extraordinària per la totalitat de veïns de Sarrià. Sens dubte hi ha qui pot pensar això i d'altra banda hi ha qui, amb més intel·ligència, pot pensar que sense tenir en compte primer l'economia, una independència automàtica és inviable. Sembla evident que abans de pronunciar-se sobre la qüestió de la independència municipal, és de màxima urgència tenir a mà un estudi aprofundit i seriós de la gestió econòmica municipal a Sarrià. Aleshores ens serà molt més fàcil, dilucidar i veure amb claretat quina és l'alternativa que podrem prendre. Es tracta de veure quina és la rendibilitat i d'observar amb detall les possibilitats d'una garantia d'operativitat municipal.

Si bé el problema de la segregació ha estat pels sarrianencs una de les reivindicacions més sonades, és debades un fet que ens cal raonar-lo i ens cal estudiar-ne amb deteniment tots els aspectes, tant els negatius com els positius.

Quan el Parlament de Catalunya hagi estudiat, debatut i dictaminat la solució al problema de Salt i Sarrià tindrà ja definitivament la porta oberta per a decidir quin serà el grau o el sostre d'independentisme que li convé. Serà, doncs, en aquest moment quan veritablement Sarrià podrà veure fins on pot arribar. Ací cal deixar ja d'entrada ben clar que la flexibilitat amb Girona per molts de serveis serà del tot evident. (Pensem amb els serveis mancomunats, tècnics, etc).

Amb això i amb el precedent de que a molts els costarà d'entendre-ho, el poble de Sarrià no deixarà mai d'ésser precisament això, un poble. No són, ni de bon trós, els formulismes econòmics els que determinen si una comunitat és un poble o no; fins aquest moment, en llur esperit i tradició, Sarrià ha estat sempre un poble. L'essència del poble l'ha determinat el conjunt d'homes i dones que viuen i treballen en aquesta porció de terreny que ens és comú, el que en definitiva tots entenem per Sarrià.

Ens cal en aquests moments exposar els problemes amb claretat i serietat, no podem quedar-nos només amb la tossuderia dels localismes i la política de campanar, a l'hora de preveure una nova fórmula administrativa per Sarrià. És a dir, una gestió municipal no és pura i senzillament localista. A Sarrià hi ha problemes que és necessari dur-los a terme a un nivell metropolità, que òbviament, en el nostre cas, ho hem de fer amb qui ens garantitzi més efectivitat. El patriotisme local o l'esperit de poble no es perdrà per això, no hem d'entendre això com un perjudici que esdevingui tancat, que no permeti la gestió en comú amb altres municipis; ens seria a la llarga o a la curta perjudicial.

L'actuació municipal de Sarrià, acollida a la política de l'Àrea Metropolitana de Girona és potser molt més efectiva i realista que no pas voler caure altra vegada dins els problemes d'eficàcia dels petits municipis que volten una aglomeració de cinc mil habitants. En definitiva, adoptem la fórmula que

adoptem, la mancomunitat de serveis s'haurà de realitzar, i en el cas de Sarrià crec que és molt més factible fer-ho amb Girona que no pas amb Riudellots de la Creu, Sant Julià o Palol de Revardit; evidentment, la cooperació amb aquests municipis pot ésser-hi però una forta mancomunitat no és ara massa ferma.

Es tracta, doncs, d'obtenir la màxima racionalitat en la prestació de serveis de competència municipal. Per tant, doncs, no descartem que la mancomunitat amb Girona és la fórmula més factible per Sarrià que cap de les altres.

I el fet que Sarrià tingui amb Girona una cooperació, Sarrià en tant que poble no desapareix, el nostre poble no ha perdut ni perderà mai llur esperit de "poble". No ens calen, doncs, esveraments; a partir del que ja tenim, hem d'obtenir una nova fórmula municipal que permeti recollir àmpliament les aspiracions dels sarrianencs. Cal trobar una fórmula que superi a l'actual Consell Municipal. En resum, una nova configuració municipal amb regidors i aicalde elegits pel poble de Sarrià. Sense esveraments i amb un debat seriós podem arribar a Sarrià a una fórmula municipal que ens garanteixi uns mínims criteris d'operativitat municipal. El que no podem promocionar és una gestió completament autònoma que no ens garanteixi una actuació coherent en la nostra planificació municipal. Caure en els problemes d'eficàcia dels petits municipis (Minifundisme Municipal) hores d'ara a Sarrià no és una solució massa realista; no podem profetitzar, però pretendre segons quines solucions denota somniar truites i no posseir gaires elements de coherència.

El sotasignant no pretén amb aquestes paraules depassar més enllà dels límits de la més pura opinió.

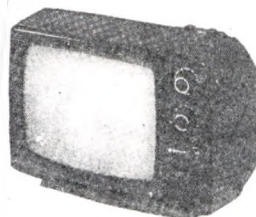
JOSEP BRUGADA.

Electrodomèstics

LLUÍS RIBAS

- * ELECTRODOMÈSTICS
- * OBJECTES DE REGAL
- * JOGUINES

Major de Sarrià, 87, 89 i 91 - Telf. 20 72 07
SARRIÀ DE TER

EL «CORO», TOT UNA INSTITUCIÓ A SARRIÀ

Arrel de la bona acollida que el resum d'aquest treball va tenir en el programa de festes d'enguany, hem cregut convenient de presentar la totalitat del Coró que inclou en dues seccions ben diferenciades, les característiques del que fou l'edifici més important de Sarrià, en tant que aglutinava tota la vida artística i cultural. La memòria històrica ens dóna una visió prou àmplia de les activitats desenvolupades en el decurs de molts anys en aquest edifici.

CARACTERÍSTIQUES

La construcció de l'edifici anomenat popularment "El Coro" data de l'any 1924, sobre un edifici ja existent que servia de magatzem de vins i quadres de cavalleries, propietat a l'ensems de la família Ensesa. Fou, doncs, una modificació de l'edifici ja existent des de l'any 1898.

L'edifici està situat a la Plaça de la Creu n.º 123, plaça que ha anat canviant de nom segons la situació política del moment. Així passà a dir-se Plaça de la República, llavors Plaça Generalísimo i actualment Placeta de la Font, nom popular que s'ha anat mantinguent al llarg de la història.

La finca limita pel Nord i l'Est amb dues finques de propietat particular, per l'Oest amb el carrer Firal, antiga carretera d'anar a Banyoles i pel Sud amb la Placeta de la Font.

La finca consta de dos edificis (veure foto adjunta). Fou modificat el que té la façana principal que dóna a la Placeta, orientada al migdia, restant intacte l'edifici que dóna en la seva totalitat al carrer Firal.

L'edifici modificat constava de dues plantes: la planta baixa comprenia el cafè i l'escenari, que s'endinsava dins l'altre edifici, adequat per les representacions teatrals. A la planta superior hi havia la sala de ball, que s'hi pujava per unes escales que donaven a la Placeta i al cafè per una porta adjacent. En aquest pis s'hi trobava un entarimat pels músics que es situava sobre el forat de l'escala, dues columnes de marbre artificial iguals com les del cafè, procedents de la casa Sagrera, i la resta envoltada de bancs.

L'altre edifici, el que resta encara segons la seva fesomia primitiva, comprenia a la planta baixa els bastidors, un petit lavabo i l'escenari, que ja hem dit que s'endinsava en aquest local. Segons últimes dades, el disseny d'aquest escenari era de Patet Masó i Valentí.

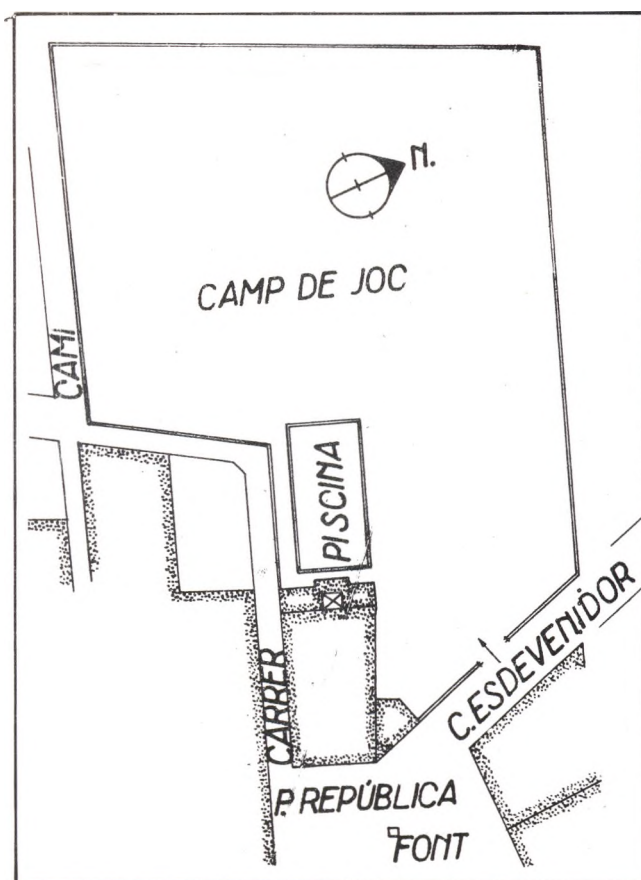
A la planta superior d'aquest edifici hi havia el pis on hi tenien les seves habitacions els guardes que regentaven el cafè; pis que quedava a diferent nivell, i per anar-hi s'havien de baixar uns graons des de la sala de ball.

Al local del cafè s'hi entrava per dues portes de grans batents amb vidres petits de colors verds, que donaven a la Placeta. A la mateixa banda, hi havia una finestra també amb vidres de colors i l'escala que pujava al ball. Pel costat del carrer sols hi havia una porta que entrava al cafè, i tres finestres. Restava una finestra petita enreixada del lavabo. Al primer pis, quatre portes donen a un gran balcó amb pal de senyera que dóna a la façana de la Placeta. Per la carretera hi donaven tres finestres, i un balcó i tres finestres corresponents al pis dels guardes.

L'obra es portà a terme mercès a la cessió de l'edifici per part del Sr. Ensesa, la donació dels materials per part del Sr. Omedes propietari de la fàbrica de ciment a St. Julià de Ramis i, com no, de tota la col·laboració i treball dels components del grup del "Coro". Actualment surten proves de que realment va haver-hi subscripció popular, ja que existeixen accions de la Societat formada.

L'empresa constructora era del Sr. Muní, però el cap de l'obra era el Sr. Pagès, conegut sobradament a Sarrià de Ter i també a Girona, sobretot per portar a terme els projectes de Rafael Masó.

Les obres finalitzaren el mateix any 1924, essent inaugurat amb una vetllada lírica-teatral. Fins l'any 1936 fou el local social de l'Orfeó de la Joventut i més tard de la Companyia de teatre FOC NOU.

DARRERS ANYS, NOVA UTILITZACIÓ

La segona etapa d'aquest edifici començà l'any 1936, quan fou incautat pel Govern de la Generalitat per tal d'adaptar-ho com a escoles. Les obres d'aquesta transformació foren dirigides per l'arquitecte Sr. Emili Blanch, essent el mestre d'obres el Sr. Lluís Camps. Per aquest fi, es taparen totes les portes que donaven a la Placeta, deixant com a única entrada la porta del carrer Firal. A la planta baixa es suprimí l'escenari, i les taules i altres elements del cafè passaren a un altre Centre. A cada planta s'habilitaren dues aules utilitzades sobretot per pàrvuls.

Són d'aquesta època les rajoles sócol de sota les finestres, de ceràmica blava de La Bisbal. Es taparen totes les portes d'entrada menys la que donava al carrer. Les altres foren convertides en finestres. També s'obriren tres finestres al pis superior que donaven a una propietat particular, i una altra finestra també al pis superior que donà al carrer.

L'any 1940 l'edifici va tornar a recuperar-se per a la seva funció primitiva, malgrat que la sala de teatre no tornà a funcionar. La sala de ball s'obria per alguna festa assenyalada. Es va tornar a obrir una porta que donava a la Placeta, però era una porta que en la seva primera construcció corresponia a una finestra. Per tant era una porta estreta, molt diferent d'aquelles que havien existit, amples i de grans batents.

Cap a l'any 1960 comencen els tràmits entre el Sr. Ensesa Quatrecazes hereu de la propietat, i l'Agrupació de Flequers de Sarrià de Ter, Pont Major i Sant Julià, per la venda de la finca, finalitzant totes les activitats socials. L'any 1963 l'edifici passà a ser propietat de l'Agrupació. Les darreres transformacions realitzades en l'edifici fetes per els seus actuals propietaris fóren tapar les finestres que donaven a la finca particular i obrir una nova porta en l'edifici més antic, i que dona en la seva totalitat al carrer Firal.

CARACTERÍSTIQUES ARQUITECTÒNIQUES

Estem davant d'una obra que per totes les seves característiques arquitectòniques i també per totes les informacions rebudes al respecte, ens porta a afirmar que l'arquitecte que dissenyà la transformació i decoració de l'edifici fou en Rafael Masó.

L'afirmació no és vana, el mateix edifici ens ho demostra, només cal mirar el detall del fris i la cornisa d'estil clàssic, les motlures que donen relleu a l'edifici si sobretot la decoració de la façana principal amb esgrafiats amb tons clars i blancs. El tema principal dels esgrafiats és la línia recta que ressegeix totes les obertures de l'edifici donant-li més relleu i per trencar amb la línia geomètrica juga amb elements florals al primer pis i amb un nus de corda i trenat a la planta baixa de l'edifici.

Decoració que per la seva similitud amb la del carrer del Portal Nou de Girona, ens porta de nou a l'afirmació de que fou una obra de l'insigne autor.

Cal remarcar que les característiques arquitectòniques de la tercera època d'en Rafael Masó, compresa entre els anys 1923-1925 es tradueixen en una progressiva incorporació d'elements extrets de la tradició (esgrafiats, columnes, motlures, terracotes, etc.) i arribar a emprar elements originals de l'arquitectura del passat. Cal remarcar que aquesta etapa el color dominant era el blanc i en aquesta peça és evident aquest color.

Altres proves que ens demostren que en Rafael Masó col·laborà en l'edifici del "Coro" són els altres edificis que hi ha a l'entorn d'aquest, a Sarrià, com són l'antiga Escola, que tenia dues columnes de marbre iguals a les del cafè, encara que la seva construcció data de l'any 1910. La casa de la família Pórtules que data dels anys 24-26, actualment al carrer Major núm. 116, documentada i amb plànols signats per l'artista. I l'arcada-portal d'accés al carrer Nou, destruïda l'any 1936 per fer-ne via pública.

La manca de documentació, tant per part de l'Ajuntament de Sarrià (les actes del període 1922-1931 van desaparèixer) com de plànols i projectes de la modificació de l'edifici, no ens permet assegurar-ho del tot. Però pel recòrd de personatges que col·laboraren en l'obra, com també de la família Pagès-Xargay que treballà a la majoria de les obres de Rafael Masó, també per la coneguda relació de l'artista amb la família Ensesa i Omedes, les hipòtesis al respecte són més que favorables de que així fou.

No es tracta doncs, d'intentar recuperar un edifici que ja de per si mateix comporta un bagatge històric important, sinó també de recuperar un edifici en el que la mà de l'artista gironí Rafael Masó hi és evident.

MEMORIA HISTORICA'

L'edifici "El Coro" va lligat a la vida de la Societat Coral "La Joventut" i al grup de Teatre FOC NOU.

La Societat Coral "Joventut" tingué els seus inicis pels voltants de fi de segle, quan un grup de joves anava a cantar les caramelles. Sarrià és un poble de tradició cantaire, i aquestes mostres de cant eren ben rebudes per la població.

A primers de segle aquest grup de joves varen anar a trobar el Sr. Vilella perquè fós qui orientés els cantaires. De la mà del Sr. Vilella sortí el que a partir d'aleshores, l'any 1906, data de la seva fundació, seria la Coral "Joventut".

La direcció artística de la societat va córrer a càrrec de varies persones abans no prengué la batuta el mestre Sr. Josep Baró, el dia 7 de juliol de 1918, amb qui la societat va viure la seva època més brillant.

La Coral "Joventut" comptava amb un gran col·laborador i benefactor: el Sr. Pere Omedes, propietari de la fàbrica de ciment, gran amic de Sarrià i de la música, persona clau per a la construcció de l'edifici.

En els seus començaments, la societat anava a assajar a casa del Sr. Vilella; el local es feu petit desseguida, anant a cercar nous llocs fins que decidiren que el local de "Can Murguela", situat a la carretera de Ter, seria adient per als seus propòsits.

L'any 1921, l'onze de setembre, dia en que s'esqueia la Festa Major del Poble, s'estrenà una senyera bordada per les Germanes Dominiques del Pont Major, i noies de Sarrià i el Pont Major.

D'aquesta data consta una anècdota a l'acta del 18 de setembre 1921 en la que el batlle va regalar a la "Societat Coral La Joventut" un llaç per el nou estandard, ja que li havien demanat. Hi va haver alguns regidors de l'Ajuntament que es varen disgustar per no haver estat consultats, excusant-se el batlle dient que l'urgència del cas no li havia permés de fer-ho. Amb tot això el llaç, la festa del 1921, estava a l'estandard. (Es pot veure en la foto),

El dia 25 del mateix mes, al Santuari de la Mare de Déu dels Àngels, més de mil persones s'aplegaren per la benedició de la nova senyera i cantar l'himne de l'Orfeó, himne creat pel mestre Sr. Baró.

Així és com la "Societat Coral Joventut" dona pas a l'Orfeó "Joventut", grup que amb totes les seves seccions comptava amb més d'un centenar de participants.

Els anys següents foren anys de gran activitat artística per l'Orfeó, tant al seu local social de "Can Murguela" com a fora, assistint, l'any 1922, a l'Aplec d'Orfeons de les Comarques Gironines, al Teatre "Jardi" de Figueres, durant les Festes de la Santa Creu, a on s'hi reuniren més de 500 cantaires. D'aquest fet, consta també en les actes de l'Ajuntament del 30 Abril 1922, que aquest va gratificar a l'Orfeó amb la quantitat de 50 pessetes per el viatge a Figueres i agrair la invitació perquè l'Ajuntament acudís a escoltar l'acte. Això ens dóna compte de la importància de l'Orfeó en la vida sarrianesca, i les bones relacions amb l'Ajuntament.

L'any 1923, la Societat va celebrar varies sortides, a Sant Pere Pescador, a Girona, a Malgrat i altres llocs, a on l'èxit era sorollós.

Enmig d'aquesta eufòria, desentonava el local social, donat que no reunia suficients condicions per les actuacions dels orfeonistes. Així fou com la Junta Directiva de la Societat es posà en contacte amb el Sr. Ensesa per l'arrendament del local, que amb les transformacions ja esmentades es convertí en un bell edifici, apropiat per la Societat que s'hi hostatjava.

A partir de la construcció del nou local, l'any 1924, l'activitat de l'Orfeó anà minvant. L'any 1927, es va reorganitzar per la representació dels "pastorets". Llavors no hi va haver-hi cap altre actuació.

Això succeïa quan l'ambient polític estava en el seu punt més alt. Per motius polítics els orfeonistes es varen separar, el que va repercutir en la fi de l'activitat coral. Al esclatar la guerra civil en un acte de revenja i d'ignorància, es varen tirar les senyeres i insignies al riu. De les tres senyeres brodades que havien existit, actualment sols en queda una, en mans del senyor F. Ramió, fill d'un orfeonista. Aquesta senyera fou la primera que es va brodar i en ella consta la data de la fundació de la Coral, any 1906.

Cap l'any 1928-29 precisament quan l'Orfeó Joventut havia deixat de funcionar, l'activitat teatral portada a terme per la Companyia "Foc Nou" començà a iniciar-se en el local social de l'Orfeó.

Abans de la creació de la companyia teatral, hi havien hagut alguns intents per alguns actors aficionats i s'havia creat la Companyia d'Art Dramàtic; actors, que al crear-se la nova companyia varen formar-ne part.

Les primeres representacions les varen fer a l'antiga sala "Murguela", donat que no va haver-hi entesa entre els conserges que portaven el café (aleshores en Joan Torrent i la seva muller Laura), per l'arrendament del local. Però donat que el local de "Can Murguela" no reunia suficients condicions, es tornaren a fer gestions amb eis nous conserges (des de l'any 1928, l'Emili Sirvent i Carme Cos), que arribaren a bon punt. Des d'aleshores, les representacions es feien en el bell local del "Coro".

Alguns creadors i actors d'aquella secció artística foren Jaume Bosch Catà, germans Jaume i Josep Bosch, Miquel Nadal, del Pont Major i de Sarrià Narcís Casassa, Higiní Cos, Enric Camós, Fèlix Romeu, i d'altres aficionats com en Frederic Vinyes, recitador de poesies, que s'hi varen apuntar més tard.

En els seus principis, la companyia no tenia actrius disposades a actuar. Per això, les primeres representacions foren d'obres en les que només hi intervingien els homes; obres com "Les Olives", "L'Hereu pruna" "El 33333", "La nit de Tots Sants", "Perdó"...

A petició del públic, es veieren obligats a cercar col·laboracions femenines. La primera fou d'Enriqueta Amat, de Girona. Després s'hi afegiren Teresa Palou, Dolors Batllotines i Pietat Mir, de Sarrià, podent-se representar obres més variades i entretingudes.

A finals de l'any 1929, es va contractar per reforçar l'element femení l'ex-actriu del teatre "Jaume Borràs" Roseta Quintana, amb qui s'interpretaren obres com "La Nova Llurn" i la "Pólvora".

La Companyia disposava, doncs, del marc necessari i d'actors amb talla suficient per a representar obres de més categoria, de caràcter dramàtic, líric o còmic: "Els Vells" d'Ignaci Iglesias, "Maria Rosa" d'Àngel Guimerà, "El Místic" de Santiago Rusiñol, "Reixes enfora" de Josep M.ª Folch i Torres, la "Fosca" de Florenci Cornet, i altres, sobretot de tipus còmic, donat que el públic les preferia a les que feien plorar.

La vida de la companyia artística "Foc Nou" va transcórrer des de l'any 1928-29 fins l'any 1936 en què esclatà la guerra i l'edifici fou incautat.

CANVI D'ACTIVITAT

Per Decret de la Generalitat de l'any 1936, i seguint el projecte de l'Escola Nova Unificada, cada infant havia d'anar a col·legi al seu propi poble, inclús els pàrvuls. Amb aquesta norma, els nens i nenes que anaven al col·legi de les monges del Pont Major, o a Sant Julià, varen haver d'inscriure's a les escoles de Sarrià, que varen resultar insuficients per les 274 criatures del cens escolar.

Per tal de solventar aquest problema, el local propietat del Sr. Ensesa, seu social del "Coro" i del teatre "Foc Nou", va passar a tenir un altre destí: escoles públiques.

Es convertiren les dos sales (teatre i sala de ball) en quatre aules. També es projectà de fer al pati de les escoles, que donava a l'altra banda de carrer, una piscina municipal, i un camp de futbol, projecte que no es va arribar a complir del tot. Del pati sols en resta la torre amb el dipòsit per alimentar la piscina i la reixa de ferro forjat que tancava el pati.

En acabar la guerra, els edificis i terrenys que havien estat incautats tornaren als seus antics propietaris. Del local "El Coro" s'en feu càrrec l'Esteve Pla i Narcís Pórtules, que amb els diners que quedaven de l'antiga societat varen tornar a comprar una màquina de cafè i una gramola, en un intent de tornar-ho a la llusor d'antuvi. L'Emili Sirvent, que havia estat cafeter fins la guerra, va tornar a obrir el cafè fins l'any 1954, en que va instal·lar-s'hi en Josep Soler Fajula i la seva muller. Però el local ja estava molt transformat i no va ser possible recuperar el teatre. La sala de ball s'obria per festes assenyalades.

Cap a l'any 1960, per interès dels qui ho portaven, els germans Ensesa es van posar a la venda les propietats de Sarrià, i entre elles el local social del "Coro".

El 28 de Novembre del 1960 es va formalitzar el primer contracte de venda de la propietat del Sr. Ensesa Quatrecases amb l'Agrupació de Flequers de Sarrià de Ter, Pont Major i Sant Julià de Ramis S.A. venda que suposava un canvi radical de finalitats i funcions del que havia estat l'edifici "El Coro". Fins l'Octubre de 1963 no es varen acabar de tramitar el pagament entre ambdues parts, i mentres el local restà tancat.

Actualment, sols queda la sala buida amb les columnes de marbre que indiquen un passat més ric i ornamentat del local. L'exterior està molt abandonat. Algunes peces es troben malmeses i abandonades com és per exemple el piano de la institució, actualment és el piano que hi ha al Patronat.

El projecte d'aquelles escoles, pressupostat en unes 36.253'59 pessetes era ambiciós. Comprenia una piscina de 10x20 metres, amb trampolí, camp d'esbarjo i les escoles, amb una capacitat per uns 200 alumnes. L'arquitecte Sr. Emili Blanch ens dóna l'única descripció tècnica trobada fins ara.

"La construcció de l'edifici és de mamposteria i obra, jaceres de ferro laminat i biguetes. El pis superior és cobert d'encavallades de fusta, teules i rajola. Unes columnes de marbre artificial sostenen l'encavallat de la coberta.

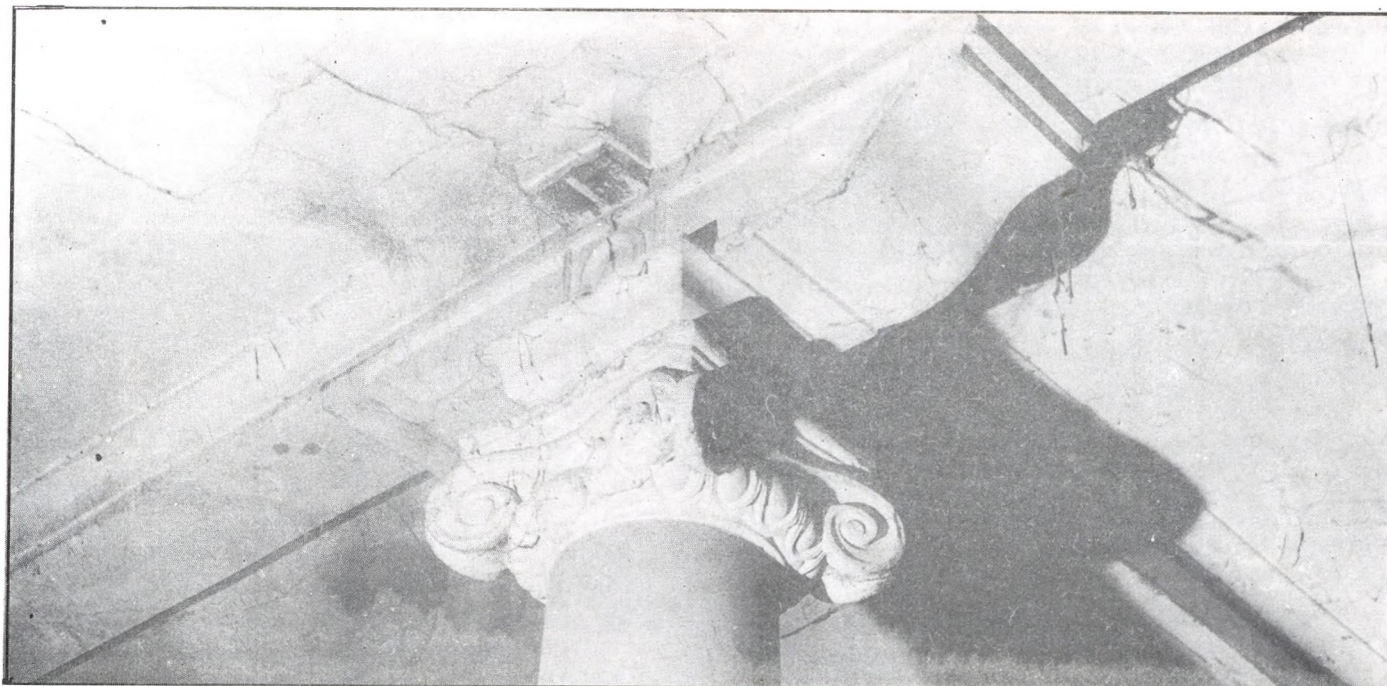
La valoració de l'edifici l'1 de març de 1937 va ésser de 32.000 pessetes.

L'onze de desembre de 1937, la Generalitat dóna permís perquè les noves escoles, situades al Carrer de l'Esdevenidor, (Carrer Firal), s'anomenessin aleshores ESCOLES FRANCESC MACIÀ.)

La majoria de les dades aquí descrites, han estat tretes de les Actes de Sessions de l'Ajuntament de Sarrià, del Registre de la Propietat, dels programes de la Festa Major dels anys 1950 fins als de l'any 1960 i, com no, de les vivències viscudes pels mateixos col·laboradors de les activitats de la institució.

A instància del Consell Municipal s'acordà demanar la catalogació de l'edifici del "Coro", juntament amb les antigues escoles, com a monument d'interès històric artístic local a la Delegació del Ministeri de Cultura.

ASSUMPCIÓ VILA
RAIMUNDA COLL

MONÒLEG MONÓLOGO

PER: FIDEL RINCON

...o el soliloqui mensual

Se fué el verano y con él los éxodos a la playa, las verbenas, Abril Martorell y la "Festa Major". Lo que no se ha ido es el calor que a lo mejor también quiere llegar hasta las próximas elecciones. Al menos así lo han dicho los hombres del tiempo que sí pueden prometer y prometen.

Lo que tampoco se ha ido es la resaca de la "Festa Major". Aún queda el eco de la ágría disputa entre los partidarios de la fiesta popular y la fiesta pesetera. Y aunque estos últimos dimitieron de la Comisión, la fiesta no fué ni lo uno ni lo otro. Fué "Festa Major" y hubo de todo. ¡Como deber ser!

Sin entrar en detalle ni tomar partido, no podemos por menos que referirnos al acta que los "dimisionarios" hicieron pública en su local. Uno de los puntos decía que si debido a la lluvia u otra

circunstancia fuera pedido su local social, cobrarían un alquiler de 5.000 pesetas y no permitirían montar bar alguno ni dentro ni FUERA del local.

No entramos en lo de las 5.000 pesetas, pero ¿se han fijado qué abuso de todo representa el no dejar montar un bar ni dentro ni FUERA del local? Según eso, ya podían cerrar todos los bares de Sarrià, y los de Gerona, incluidos los del "barrio". Y los de Barcelona, Madrid, Sevilla, Villaconejos de Arriba, París, Nueva York, Hamburgo, Moscú, y el bar de la Asociación del Pla de l'Horta. Hasta los chinos tendrían que cerrar sus bares ahora que le han cogido el tranquilo a ese vicio capitalista. Y todo por culpa de un nuevo Mao, deberían pensar.

Menos mal que no llovió mucho; y hubo paz y después gloria, porque si no... Y es que esta vez se han pasado. Han confundido el tocino con la velocidad y Sarrià con Irán donde sí permiten a los "Jomeinis" de turno. Se merecen un voto de censura como el dirigido al otro Centro, al "democrático"...

Ya se está hablando de Cabalgata de Reyes, o de las Cabalgatas, que todo puede ser porque después de lo sucedido en la "Festa Major" no está el ambiente para colaboraciones. Y en este país ya se sabe: "Tants caps, tants barrets".

Están muy avanzados los trámites para desgravar el pago de los pensionistas del barrio en concepto de agua y basuras. Bien está, pero en lugar de estas migajas tendrían que dignificar las pensiones. Al menos, eso decía un jubilado junto a la fuente.

Si, han oído bien. He dicho la fuente, pero no del Pla de l'Horta que con el cuento de los impagos de los colindantes tras la urbanización efectuada está retrasándose demasiado. Al igual que el cercado de la Guardería. Vinieron, midieron prometieron y ahora a esperar que ocurra algún accidente para hacer la obra y evitar la indignación de la gente. ¡Sólo se acuerdan de Santa Bárbara cuando truena!

Claro que no todo son malas noticias. Se han desatascado los desagües ante las inminentes lluvias, y el servicio de barrenderos se deja ver por el barrio. Algo es algo, que dijo un calvo cuando se encontró un peine.

Está próxima la apertura de un local para la juventut, que no será nuevo ni acondicionado pues compartirán la sala con las clases de catalán, pero por algo hay que empezar. José A. Soler se une a José A. Herrera en la vocalía de jóvenes de la Asociación para potenciar actividades de este sector de la población. Animo, pues no sólo de fútbol vive el hombre.

BAR-RESTAURANT

CASA PILAR

Carrer Pont Major, 124 - GIRONA

Aires de fiesta popular en el «Pla de l'Horta»

El "Grup Faula" también participó en el pasacalle

Y no podrían faltar los clásicos cabezudos

Y como cada año las "Majorets" de Hermanos Sabat alegraron nuestras calles

El Pasacalle de la "Festa Major" a su paso por el barrio

LA ASOCIACION DE VECINOS INFORMA

LOCAL PARA LA JUVENTUD.—

Poco a poco se van afrontando los distintos problemas que nos acucian. Esta vez le ha tocado el turno al de la juventud que desde los tiempos del "Casal" y ahora modernamente con el fútbol, poco o nada se había hecho a excepción de los consabidos festivales infantiles con ocasión de alguna fiesta. En adelante dispondrán de un local en el que podrán reunir-se cada noche menos el lunes pues este día, en el mismo sitio, se ubica la clase de catalán.

En relación a ese mismo tema cabe añadir el incremento de los componentes de la Junta ya que José A. Soler se ha integrado a la misma al objeto de ayudar a José A. Herrera en la misión de activar realizaciones de encuentros y otros actos entre los chicos y chicas del barrio a los que desde aquí invitamos a acudir al citado lugar.

CLASES DE CATALAN Y ADULTOS.—

La Comisión de Cultura de la Asociación informa que las clases tanto de adultos como de catalán se formalizarán a partir de este mes de Octubre por lo que los interesados pueden ponerse en contacto

con cualquiera de los encargados de tal servicio que una vez más recordamos a efectos de facilitar la inscripción: Catalina Fontás, Carmen Prado, Juan Piqueras y Encarnación Cano.

ASAMBLEA.—

En fecha próxima se convocará una Asamblea de socios al objeto de ponerlos al corriente, entre otras cuestiones, de los resultados sociales y económicos de las pasadas fiestas celebradas: verbena de San Juan y "Festa Major".

"FESTA MAJOR".—

La Asociación tiene especial interés en destacar desde estas páginas de "Poble" el extraordinario apoyo recibido de los vecinos con ocasión de la pasada "Festa Major". Se han batido récords de recaudación en el barrio, y se ha constatado por otra parte que gente que previamente había comprado un abono lo había hecho por espíritu de colaboración. Todo lo relativo a organización y economía será tratado en la Asamblea anunciada anteriormente.

AA. VV.

Apunts des de la vocalia de Cultura

Ha passat sobtadament la Festa Major-80. Era en el darrer número de "Poble" quan intentàvem trobar "elements" per una Festa Major ben completa i participada. Cal, però, que abans destriem dels actes celebrats els que formen part del camp de la Cultura —contribuint vers el redreçament d'antigues tradicions o costums, i el viu contacte personal amb gent forastera—, dels significatius espectacles, que serveixen per fer passar unes estones divertides, i res més. Subjectivament puc dir-vos que vaig procurar "viure" la Festa amb més intensitat que mai, i a fe que no n'estic pas gens descontent.

Certament que qualsevol acte festiu pot contribuir a un acostament vers autors o actors desconeguts: tanmateix permetent-nos fer-la petar una estona, o tal vegada compartir una mica de "gresca". En aquest sentit, i en aquests "apunts", podem jutjar la Festa Major d'enguany, sempre lluny d'afanys partidistes. Sincerament afirmarem que estem encara lluny de la "idealitat" d'una Festa i Major alhora. Serà Major, perquè només es celebra una vegada a l'any, perquè ens venen Orquestres de gran renom, perquè hi ha un moviment inusitat pels carrers de Sarrià... Però resta molt lluny d'èsser Major si no hi aportem tots plegats el nostre grà de sorra la nostra col.laboració, o un esperit obert perquè la "Festa" arribi a tothom i siguin jornades de gaudiment i alegria generalitzada.

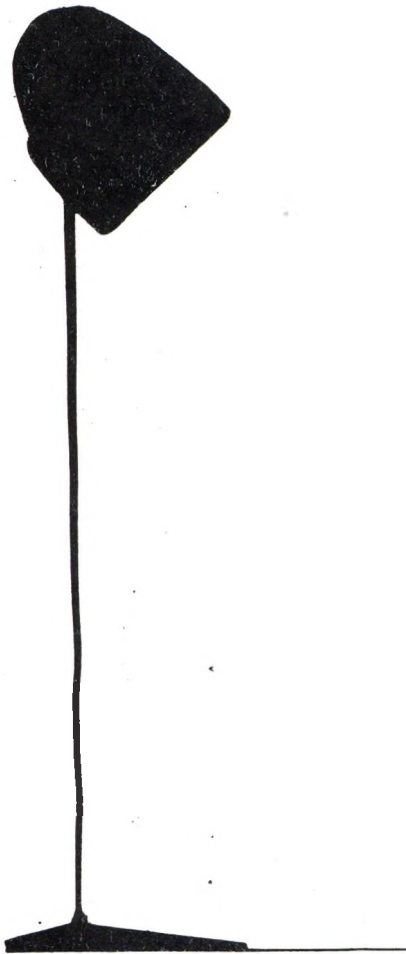
Avui dia les circumstàncies han canviat, i malgrat tot l'esquema segueix essent el mateix d'uns anys enrera amb la "guarnició" d'actes que anomenem populars i que a vegades serveixen per omplir els programes de Festa i prou. Amb tot això volem significar que s'han d'unificar criteris i propostes en la preparació d'un aconeximent com el que estem tractant. En el nostre cas, vàrem deixar escapar un 11 de Setembre, data de singular transcendència en la història de Catalunya, restant una "Diada" buida de contingut en l'estrat del nostre poble; és una llàstima. Encara que més vibrant la Cercavila del divendres, el Festival Infantil del dilluns va donar mostra palesa que els nostres infants a empentes i rodolons sí saben anar-hi, i emprar la violència encara més, malgrat que fossin actes de nombrosa concurrència. Els nostres infants no saben jugar i tots plegats en som culpables. L'obra de teatre "Terra Baixa" mereix el nostre aplaudiment pels intèrprets. Es va constatar la manca d'atenció per part de l'auditori —sobretot infantil— assistent. No sabem anar al Teatre; cal potenciar-lo, tant a nivell de poble com a nivell d'escola. Molt bé les sardanes i el Concert de música catalana, com també la Coral Oidà, però a la Pista de "Ball Popular" n'hi vàrem escoltar poc. La Marxa en Bicicleta i la

Gimkama ens permeteren "passejar-nos" per l'autovia uns minuts, que hem de procurar anar allargant cada any.

Amb tot, aquest breu anàlisi de la Festa Major-80, potser no vingui a significar res en concret, sí en canvi hauria d'esperonar-nos i alentar-nos a la preocupació pel món de les Festes i de la Cultura. EL MODEL DE SOCIETAT DE CONSUM PRETEN "DESCULTURITZAR" TREURE TOTS AQUELLS ELEMENTS ARRELLATS EN LES PERSONES D'UNAMATEIXACOMUNITAT; cal que LLUITEM per mantenir encesa la "flama" de l'espontaneïtat, la relació i les tradicions que se'ns pretén apagar. Acaba d'iniciar-se un nou curs, és l'hora de plantejar-nos què és el que els veïns de Sarrià de Ter podem realitzar en aquest camp, potser específic i ampli alhora, de la Cultura. Segurament estarà en l'ànim de molts el que es dugui a terme algun curset d'ensenyament de ballar sardanes, o danses; a la formació d'un grup adult-jove de teatre, sessions de cinema-fòrum; un cicle de conferències d'interès públic, algun contacte amb manualitats, plàstica, dinàmica... Tot això no és una tasca d'una persona ni de dues, sinó una tasca de tots nosaltres, socis i veïns. Per parlar de tota aquesta problemàtica, d'una possible planificació, fem una crida oberta a tots els que us sentiu interessats per moure una mica a la gent i al poble en aquest aspecte, i US ESPEREM A UNA REUNIÓ CULTURAL, al local social de l'Associació de Veïns de Sarrià, c/, Major, 73, 1.er Esquerra, EL DIJOUS 16 D'OCTUBRE, A LES 9 H. DEL VESPRE. No ho oblideu!!

MATIAS

LA RASA

es complau en oferir-vos
els seus serveis de

Perruqueria

Perfumeria

Merceria Especialitat en articles bebè

C/. Mn. Cinto Verdaguer, s/n.
LA RASA
SARRIÀ DE TER

Deposito por el Banco de España con el 4% TAE

BANCO DE BILBAO

Desde 1857

Que fem avui ?

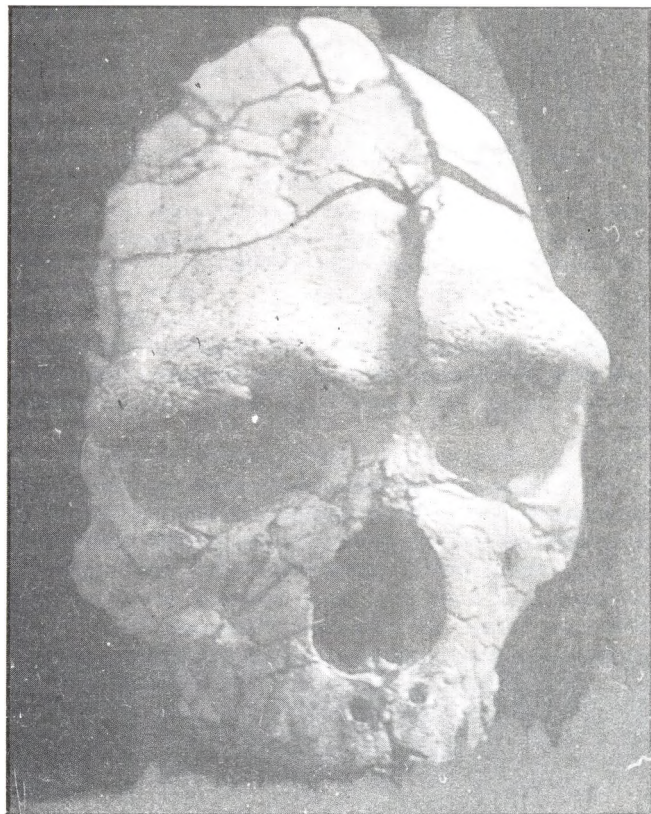
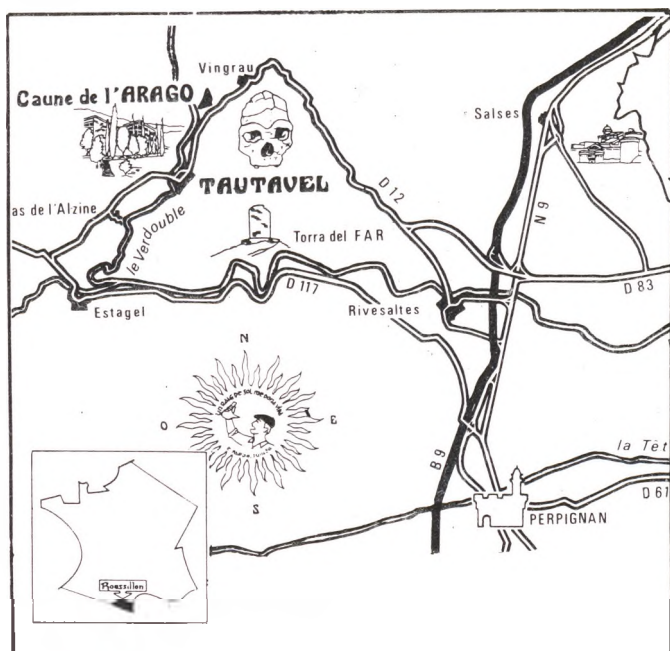
Proposem una sortida cap a la Catalunya Nord, vers la Prehistòria, camí de Perpinyà, allà on habita el primer home d'Europa, vell de més de 450.000 anys.

Aquest home -fòssil, anomenat "Homo-erectus"- precedent de l'Home de Neardental i de l'home modern, fou trobat a la cova de l'Aragò, a Taltahull (Tautavel), al Roselló. Tenia una talla de 1,60 metres i una capacitat craneana de 800 cc. (el cubicatge de l'home actual sembla ser de més de 1.200 cc).

La situació de la cova ens permetrà evidenciar la duració de l'estada en aquest lloc. Les coves eren generalment un lloc de residència, però no estable; l'home primitiu es desplaçava sovint, mogut per les necessitats de subsistència. Es troba al Nord del Roselló, a uns 24 kms. del mar i a uns 40 km. dels Pirineus. Aquesta proximitat al mar i a la muntanya comporta un bon clima i flora i fauna diversa. Als peus de la caverna s'hi troba la riera de Vingrau que desemboca al riu Agly. És una cavitat natural de més de 35 metres de llarg, per 10 d'amplada, medint més d'alçada que de profunditat. L'obertura, a la prehistòria, era al Nord-Est.

Els elements de l'entorn de les coves eren essencials pels seus pobladors. L'aigua i els aliments eren abundants en aquestes contrades. No s'han trobat vestigis de foc, el que demostra que aquest element era desconegut per l'home que hi habitava.

A la plana de Taltahull, la fauna era molt variada, des de llops, gats salvatges, panteres, cèrvols, i lleons, fins trobar-hi ossos, rinoceronts i elefants. La flora característica de la zona era la mediterrània, com el pi, les acàcies i les alzines. Tots aquests elements varen permetre una llarga vida i utilització de la cova de l'Aragò.

Per matar i escorxar el bestiar empraven útils tallats amb les pedres, de quarz o bé de sílex. Els petits útils eren els gratadors i els burins, que servien per foradar les pells. El gran'utillatge, generalment fet de riarencs, eren els "choppers", mot anglès, que indicava una pedra que servia per matar les peces caçades en trampes, trencar ossos, i també treballar al bosc.

La visita al museu de Taltahull és obligada. A més de poder-hi veure les restes de l'home europeu més vell, els útils, els animals fòssils, es podrà admirar l'exemplaritat de les instal·lacions, una verdadera obra mestra, que ens permet conèixer, quina ha estat la evolució de la terra, de les glaceres, seguint el material didàctic allà exposat.

Taltahull també ofereix una bona panoràmica de les seves valls, poblades de vinyes. El camí és bonic i fàcil; una vegada travessat Perpinyà seguint la N-9, es pren la D-117, direcció Rivesaltes. Estagel es troba passada aquesta població, i segons les indicacions que a tot arreu trobareu, a uns 9 kms. més amunt hi ha Taltahull. El museu és obert de 10 a 12 i de 14 a 18 h. (horari francès) tots els dies menys els dimarts. No oblideu descanviar alguns francs per poder provar els vins de la comarca, sobretot el Muscat. Bon viatge.

Les plantes de l'àvia

FARIGOLA

Timó, timonet, tem, frígola.

Nom científic: THYMUS VULGARIS, L.

DESCRIPCIÓ:

Les tres herbes oloroses més populars a la nostra terra són el romaní, l'espígol i la farigola. Cal doncs que les coneixem totes tres. Avui descriurem la farigola.

La farigola és una herba de tija llenyosa que no sol aixecar-se més de dos pams de terra. D'un color gris o blanc-verdosa, és una planta que la podem caracteritzar ràpidament per la seva flaire. Les tijes nuoses i tortuoses s'extenen per terra, formant sovint petites mates en forma de coixinet. Presenta fulles molt petites lanceolades o linears, enrotllades per les vores i d'extremes obtusos. Aquestes es troben recobertes per dessobta d'una mena de polsim blanquinós, que no són més que pèls petits disposats d'una forma molt atapeïda. Les flors d'un color blanquinós o rosat, apareixen d'abril a maig, generalment es diposen al capdamunt de les branquetes en forma de caps globulosos o en espigues. Aquesta flor presenta característicament dos llavis separats, d'aquí que la seva família rebí el nom de labiades.

CREIX:

És una planta típica de la muntanya i terra baixa mediterrànies, del país de l'alzinar i de les comunitats que resulten de la degradació d'aquests (maquies, brolles, garrigues).

Una d'aquestes comunitats s'anomena precisament timoneda, degut a l'abundància de mates petites semblants a la farigola. En les contrades més seques

del nostre país, aquestes esdevenen un element dominant dins el paisatge actual. Mentre que en terres de caràcter més humit, com el Gironès i La Selva, els farigolars corresponen a terres molt alterades per l'home, com les vores de camins o camps de conreu (eix.: feixines) abandonats pocs anys abans.

COMPOSICIÓ:

És una planta molt rica en essències, principalment l'anomenat timol, variant molt la seva proporció en l'extracte total segons la part de la planta, país en què creix, alçada en què viu o època de recol.lecció. A més compte amb altres elements de menys importància com matèries tàniques, flavones, sucres o reïna, entre altres.

ÚS:

Les infusions de farigola actuen sobre el sistema circulatori i nerviós, d'efecte general com a reforçant fisiològic.

L'essència és un bon antisèptic, per a netejar les ferides externes, i antiespasmòdica. Molt concentrada s'ha fet servir com a repelent de mosquits.

S'utilitza contra afeccions de l'aparell respiratori, contra la tós convulsiva o tos-ferina. La seva infusió a més de tònica i digestiva pot netejar els cucs intestinals en l'infant.

El suc de farigola preparat a partir de sopa de pa, oli, sal i brots de farigola actúa com a estimulant digestiu i pot ésser un bon remei per a fer agafar gana.

JOSEP BOU

FERRETERIA DOMÈSTICA - BRICOLAGE

LORENZO CABEZAS

Lampisteria, Venda i Col.locació

Reparació d'electrodomèstics
**ESPECIALISTA EN INSTAL·LACIONS
BANYS I CUINES**

Armaris Bany - Dutxes - Miralls i accessoris

LA RASA - Tel. 21 31 40

SARRIA DE TER
(Girona)

Un carril per a bicicletes

El diumenge, dia 21 de setembre, es va celebrar una nova edició de la festa del pedal, organitzada pel G.E i E.G. Després d'un any, altra vegada s'aplegaren units per la bicicleta, prop de tres milers de persones, que no cabien a la Plaça del Vi, a les nou del matí, i quina desfilarada per la Rambla i el Pont de Pedra va durar més de mitja hora, essent seguit i continuat el pas de ciclistes de diumenge.

Fa pocs diumenges a Figueres, el 28 de setembre a la Bisbal, el 5 d'octubre a Olot, etc, la festa de la bicicleta ressorgeix arreu. Queda molt bé i fa molt de goig veure —un dia a l'any— la munió de gent cavalcant sobre les dues rodes. La gent posa cara feliç, com si haguessin descobert quelcom insospitat; alguns inclús s'han afanyat a comprar-se el dia abans la "fardona" bicicleta, per a ser admirats durant la marxa. Potser no en tindran idea de pedalar, però la bicicleta crida l'atenció i et veuen els coneguts per allà al mig.

Però el dia del pedal passa i la majoria ja no es recorda més de la bicicleta fins l'any següent. Perquè ja em direu a on queden oblidades les tres mil bicicletes de la ciutat, durant els dotze mesos. Ni fet exprés se'n trobarien tan poques: si no, compteu les que veieu circular per Girona, un dia feiner qualsevol. Potser en comptareu unes vint, o vint-i-cinc estirant llarg. I prou! D'aquest número, fins arribar a tres mil, en queden moltes.

Tretes les dretes pujades de la part vella de la ciutat i les de l'urbanització dels nous-rics-que-es-fan-veure, Girona i els seus voltants és una ciutat apta plenament per a circular amb bicicleta. Els carrers estrets resultarien de fàcil circulació ciclista, i a la Rambla podrien haver-hi immenses estibes de bicicletes aparcades, esperant la gent que sortís del treball, els que van a fer encàrrecs i no saben a on deixar el vehicle, i els "ramblers" de totes hores, des dels que fan campana, fins els qui prenen seient i bitter mentre es distreuen observant el passar de gent atrafegada i gent maimona.

Perfectament es podria anar de Girona a Salt, de Vilarroja a Sarrià o de Palau al Pont Major fent servir la bicicleta. Qualsevol dels recorreguts esmentats no té més de sis quilòmetres, i aquests es poden fer molt bé en un quart d'hora o vint minuts.

No cal dir que si es disposés d'un carril especial per a bicicletes, es guanyaria en seguretat i en temps, i estics segur que serien molts els qui començarien a fer servir més habitualment la bicicleta comprada a

correcuita per la festa del pedal i almenys l'amortitzarien, i al ensems farien salut.

Transportant el tema de la bicicleta a l'àmbit del Pont Major, crec que es podria arribar a habilitar un carril per a ús de les bicicletes, per anar del Pont a Girona, sense cap despesa extraordinària, i aprofitant al màxim el vial de servei que hi ha paral·lel al Passeig Sant Joan Bosco. Aquest vial podria ser de dues direccions només per a bicicletes, desdoblant-se a l'alçada de l'assil vell, o bé continuant més estret fins arribar al carrer de Pedret, a on ara l'Ajuntament, per quan faci les obres d'ampliació de la carretera, ja podria preveure un carril especial per a bicicletes. El vial continuaria pel costat dels nous jardins vora l'Onyar, i aniria a raure al pont de l'antic passa-llís. Arribat allà, hom podria escollir entre entrar a la ciutat per la part vella, o fer-ho pel nou accés sota la via, reservant un ampli aparcament-bici a la Plaça de Sant Agustí.

Proposem aquesta idea a l'Ajuntament de Girona, per a que ho tingui en compte a l'hora de rumiar projectes per aconseguir una ciutat més humana i més transitable. En tot cas, de portar-ho a la pràctica ja en tindria cura el Consell Municipal d'el Pont Major.

JOAN

PEIXETERIA

JAUME ESBERT

C/. Pont Major, 14 PONT MAJOR

CONTRAPUNTS

OBRES.--

N'hi ha que són necessàries, imprescindibles, urgents. Són les que es fan un dia o altre, i encara que no es vulgui, per mil coses s'allarguen i molesten..

Ara se n'estan fent al Passeig Sant Joan Bosco, i van venint cap el carrer del Pont Major. Són del gas, diuen, que estan posant les conduccions, ja que segons sembla el gas que es fa a Can Camaret no és de la qualitat precisa per al bon gas-ciutat.

Seria bona cosa que les instal·lacions del gas deixessin de servir, ja que hi hauria un perill menys. Se suposa que les mesures de seguretat són extremadament observades, amb les corresponents inspeccions, fetes a consciència. Però, realment és segura una instal·lació de gas al costat d'una pedrera, amb barrinades, onades expansives, trontolls de la terra i de tant en tant alguna pedra?

CARRETERA.--

Avui, ens fixarem en una de les entrades del barri fins ara la més deixada i abandonada. Tot entrant, procedents de Celrà, hi ha una corba que és de pronòstic, perquè el seu traçat enganya. Els qui no la coneixen, se'n van cap al mig, provocant algun accident, com fa poc va haver-hi.

Ara s'han netejat els marges del riu, donant-hi la màxima visibilitat, esperem que ningú més s'hi despisti i no s'hi sentin xericar tant les rodes.

RÈTOLS.--

Recentment hi ha hagut un afer a la capital que ha ocupat planes dels diaris: l'afer dels rètols empastifats, reivindicant fóssin escrits en català. Personalment, estem molestos amb els autors, perquè els va passar per alt aquest "PUENTE MAYOR" de la fotografia, que en va demanem una i altra vegada que sigui substituït per un ufanòs "EL PONT MAJOR". Si us fixeu bé, darrera el "Puente Mayor" hi ha un "Girona" tapat i dissimulat, com si s'averonyís de ser català.

Quan hi hagi el judici "dels rètols" sortirem de testimonis de càrrec: és imperdonable que s'oblidessin d'aquest "Puente Mayor". Llavors que no es queixin si els hi va malament.

VORERES.--

Ja era hora que els propietaris de la zona dels carrers Formentera i confrontants es decidissin a fer les voreres. Ara s'hi han posat, perquè l'Ajuntament els ha advertit que d'altra manera, ho farien a càrrec de cadascú.

La que no s'hi ha posat encara, és la Teisa, quines voreres que volten el seu pati, estan plenes d'herbes i arbustos. La gent ja s'ha acostumat a caminar pel costat, però no és això. A veure si els dels Transports Elèctrics Interurbans en prenen nota i ho arranjan quan més aviat millor.

ECISA.--

No hauria d'estar permès vendre els pisos construït i deixar-hi habitar, si no es complissin uns mínims requisits urbanístics. El darrer bloc de pisos de l'Ecisa, ofereix unes condicions veritablement llastimoses... i cada nit s'hi veuen més llum encesos i cada dia més cortines a les balconades. L'empresa va venent, que vol dir va cobrant, i els carrers resten sense urbanitzar, les voreres sense encintar, les zones verdes de l'enfàtic "Parque Residencial" sense fer, i uns pilans d'un bloc abandonat, a mig aixecar. I amb totes aquestes perspectives, la gent els hi segueix comprant!

SALESSIANS.--

Continuem en la més absoluta ignorància envers les operacions financeres que porten a terme els P.P. S.S. marxant del Seminari-Col·legi i cercant nous horitzons per a la seva tasca. És veritat que ja han marxat? És cert que tindran cura d'una parròquia a Santa Eugènia? Ja no s'hi farà cap més casament allà, amb una església tan bonica i tan escaient i amb tant d'aparcament? S'hi quedarà algun pare salessià? A on aniran a celebrar la festa de la "unió" els antics alumnes? Es podrà fer servir la piscina? Continuarà el cinema dels diumenges a la tarda, per a la mainada? Deixaran jugar al camp de futbol? Es podrà anar a berenar a "Buenos Aires"?

Si que en perderem de coses, per manca d'informació.

No anem pas bé

Estem assistint a un desencantat començament de la Lliga en el grup primer de Segona Regional, a on competeix el PONTENC. Semblava que el punt tret al camp de Borrassà —fet amb molta sort—, donava a entendre que almenys els seguidors i aficionats de l'equip, veuríem d'aprop algun punt positiu al costat de la classificació del nostre representant del barri, però de moment (dissabte, 4 d'octubre) ja estem en el mal camí. És clar que només portem jugats quatre partits, i no es pot dir res. Millor dit, no es podria dir res, si es veiés que hi ha un canvi radical i rotund en els jugadors que cada diumenge surten a córrer per aquests camps. El que és desesperançador és comprovar, i sobretot en els últims dos partits, que es juga sense fe, sense ganes, fallant molt, i que els jugadors no s'hi troben a dins el terreny de joc. Els seguidors i socis sempre hem cregut que un jugador pot ser més bo o més dolent, amb tècnica o amb força però el que no admetem és que es pugui sortir al camp a passejar, essent espectadors, alguns, de primera fila.

És aviat per emetre conclusions però envers alguns fixatges que s'han portat a terme aquesta temporada, hom sabia quin resultat podien aportar a l'equip, ja que se'ls coneixia sobradament.

No anem pas bé. Els socis creiem que no es poden passar tantes dificultats per a guanyar al Sils (i gràcies que no ens empatessin), que no és permisible fer el ridícul com es va fer, al camp del Vilarroja, i que mai un equip que no va demostrar res es podia emportar els dos punts del camp nostre, el diumenge del Llançà.

A els jugadors se'ls ha d'exigir, i han de respondre, perquè ells són els primers a l'hora d'exigir.

En aquest punt, es qüestió de la Junta Directiva trobar l'equilibri adient, i si no hi ha acord, ja sabem qui és el que ha de tocar el dos, o fer-li entendre.

No tracta aquest escrit de fer una crítica destructiva, ni molt menys. El que posem aquí és el recull de moltes opinions dels socis i aficionats i la finalitat que es pretén és que s'intenti posar remei, ara que encara hi som a temps. El que volem és el millor per al PONTENC i creiem que exposant-ho aquí podrà servir per a que tothom hi recapaciti, cadascú en el seu lloc, siguin jugadors, entrenadors, directius i socis. De cada estament se'n podria parlar per separat, però ja que estem parlant com a socis i seguidors del PONTENC, ens referirem als companys membres del club, que paguem l'anual quota.

Als socis en general, i en particular als que segueixen l'equip i baixen al camp quan es juga al Pont Major, tenim un retret greu a fer-los-hi: que no animin a l'equip, que no quedin afònics de cridar en favor dels seus colors, que no facin de jugador número dotze. Molt segur que les coses canviarien i l'ambient del camp seria un altre: alegre, divertit, festiu i amb el PONTENC als primers llocs de la classificació, si l'actitud del públic fos diferent a la que s'està donant al camp de futbol, des de quasi sempre.

Ens posem a la pell dels jugadors, i segur que moltes vegades deuen pensar que estan jugant a fora camp, perquè hom els crida, retreguent-los-hi les falles, i no animant-los a superar-les. Com pot anar bé un equip els seguidors del qual sembla que només esperin la fallada del jugador propi, i que no troben res ben fet per part dels directius, però en canvi no s'ofereixen a treballar i a perdre unes hores cada setmana, restant en una posició de veure-les a venir, ben còmoda!

Ja ho hem dit: No anem pas bé. Ni per part d'alguns jugadors, ni per part d'alguns directius, ni pel que fa al comportament dels socis.

Esperem que tot es solucioni i quan més aviat millor, pel bé del futbol de casa nostra. Tothom ho agrairà, i potser qui més contenta estarà serà la M.ª Rosa, la seguidora més constant i l'animadora per excel·lència així com també la més eficaç col·laboradora en les tasques de venda d'entrades a la porta de dalt.

SOCI N.º 75

La Taverna del Bon Vi

Restaurant - Bar

...

PLATS TÍPICS DEL PAÍS

Pont Major, 114 - Telf. 21 36 84 - GIRONA

VENTURA GASSOL, i el món de la Cultura

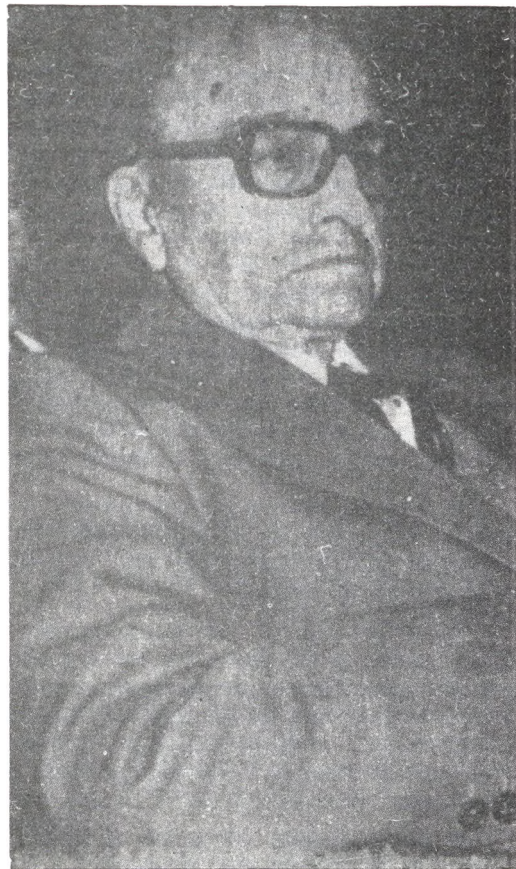
El mes passat recordàvem el geògraf Pau Vila; avui tenim que retre una remembrança a Ventura Gassol, traspasat fa uns dies a la vila tarragonina de la Selva del Camp. Per molts de nosaltres serà un home desconegut que formaria part de generacions passades, però sembla que l'aspecte que ens cal recalcar de la seva persona és la immensa humanitat, i la incomparable "llavor" pedagògica i cultural en la seva actuació com a Conseller de Cultura de la Generalitat entre el 31 i el 34. Va restar exiliat dues vegades en la seva vida; quan la dictadura d'en Primo de Rivera, i des del 38 fins el 77, quan una altra dictadura regia el destí d'Espanya. Ha deixat una vasta obra literària-drames, narracions, englantines—, essent gairebé un romàntic. Va fundar diversos tipus d'escola al seu pas per la Conselleria —les Escoles d'Art, sobretot— i fou també un gran orador. Símbol d'un home dedicat enterament al seu país; home de tot cor al servei de Catalunya, el que més destacaríem d'ell és l'amor als infants, donat que la formació dels infants era la gran

causa de la seva existència: identificava l'educació de la mainada amb el mar, puix que aquest constituïa un sinònim de llibertat. L'Escola del Mar, a La Barceloneta que havia creat l'Ajuntament de Barcelona — en la que col·laborà Ventura Gassol— deixava amb un pam de nas admiratiu als il·lustres forasters que visitaven Barcelona, començant pel mateix Einstein.

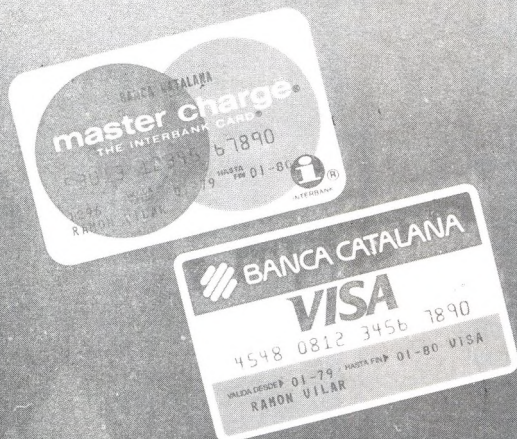
El record i la vida de Ventura Gassol ens ha d'empenyer a treballar per una Catalunya pròspera i culta, amb la que sempre va somniar, malgrat que les ensorrades polítiques i bèl·liques no deixaren germinar l'esperit d'un home essencialment patriota.

Una millor i eficient dedicació als nostres infants, i la preocupació per part de tots en endegar i lluitar per aconseguir Escoles d'Art com les d'antany seria el millor tribut a homes decidits i entusiastes que ens han precedit en la configuració de la història de Catalunya.

MATIAS.

FEU SERVIR LES TARGETES DE CRÈDIT

BANCA CATALANA

AUTOSERVEI M A S S E G Ú

Passeig S. Joan Bosco s/n.
Telefon 21 57 72
PONT MAJOR

comercial

PUJOL

*PRODUCTES de NETEJA

*PINTURES MARINES

i per a **DECORACIÓ**

*ESPECIALITAT en

PINTURES ANTIÒXID

tel* 21.56.12

Germans Ensesa n°7
SARRIA DE TER

ESPORTS

Unió esportiva Sarrià

Secció de PATINATGE

El passats dies 25, 26, 27 i 28 de setembre, va disputar-se a Ribes de Freser el Campionat d'Espanya Segona B de patinatge artístic.

Les Federacions que hi varen participar foren les de: Balears, Astúries, Barcelona, Girona, la Corunya, Madrid, Salamanca, Santander i Tarragona.

Dues patinadores de la Unió Esportiva Sarrià hi varen competir, la Dúnia Cervià i la Judit Pinsach.

A hores d'ara, es totalment impossible donar la classificació final, ja que encara no s'ha comunicat res als respectius clubs. L'únic que podem dir és que d'un total de 72 patinadors, les de Sarrià han quedat de la meitat endavant.

Comentant una mica aquest campionat amb els encarregats de la secció, ens han dit que es pot valorar de desatros el nivell d'aquest campionat, i això motivat pel canvi de categories —estructuració—; el nivell ha estat o bé molt alt o bé molt baix.

El nivell de les nostres patinadores el podem considerar alt, ja que varen fer el que havien de fer, malgrat no tenir gaire sort a l'hora de provar algun salt de doble girada.

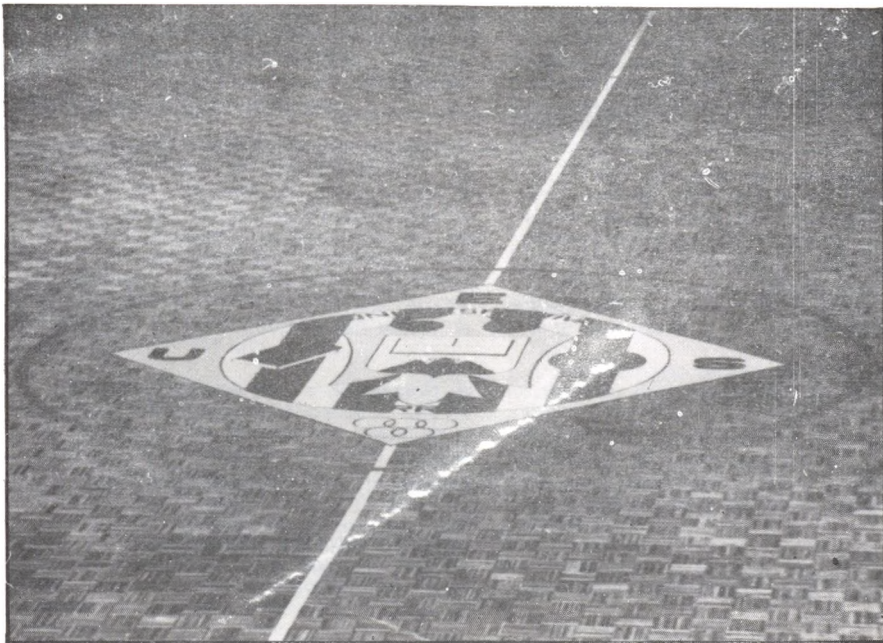
Una altra competició que hem d'afrontar immediatament és el Campionat Provincial Infantil, que es celebrarà el proper diumenge 5 d'octubre —quan surti la Revista ja s'haurà celebrat— a Girona.

Les patinadores que hi participaran són: Eva Pinsach, Dolors Cardiel, Susuagna Aymerich, Concepció Terrades i Montse Bosch.

Val a dir que segons la puntuació que obtinguin, participaran al Campionat d'Espanya Infantil, que es disputarà a Lloret de Mar, del 31 d'octubre al 2 de novembre.

A totes elles els hi desitgem molta sort.

NARCÍS CASASSA i FONT.

comentaris a la grada

Durant aquests dies molts de vosaltres haureu sentit parlar del Patronat Municipal d'Esports de Girona, a través dels diferents mitjans de comunicació de la nostra capital.

El Patronat Municipal d'Esports es crea amb personalitat jurídica pròpia i autonomia financera i funcional i depenent de l'Ajuntament. Els seus objectius, bàsicament són:

- a— Promocionar i desenvolupar, l'esport-cultura física a tots nivells.
- b— Promocionar, construir i administrar tota mena d'instal·lacions esportives, per poder garantir un millor desenvolupament de la cultura física.
- c— Facilitar a tots els veïns de Girona la utilització d'instal·lacions esportives amb finalitat formativa i d'esplai.

A l'hora de constituir el Consell del Patronat han sortit els primers problemes. Per una banda, els Clubs de Girona capital volen algun representant més dintre del Consell, ja que el nombre de 2 el consideren poc proporcional, si tenim en compte que Sarrià i Salt, amb menys Clubs, tenen un representant. Per l'actitud d'algun club que vol un representant seu, sembla que el que volen és poder defensar el seus interessos particulars i oblidar-se de treballar per millorar la situació de l'Esport a Girona.

Per l'altra, la problemàtica de les desitjoses Federacions Provincials. Volen entrar sigui com sigui al Consell d'aquest Patronat Municipal. Això és una incoherència ja que el Patronat només abarca l'àmbit Municipal, mentre que les Federacions es mouen dintre l'àmbit Provincial. Ara que la Generalitat controla l'Esport arreu de Catalunya, i les Federacions han perdut el seu protagonisme, volen fer-se veure allà on sigui. Com és que gent que no ha fet mai res, —amb alguna honrosa excepció— ara vulgui introduir-se dintre d'una entitat que pot fer molt de bé a l'Esport de Girona?

Cal que si es vol fer bé i que funcioni, s'ha de començar com cal, des d'el principi, de no ser així patirem els mateixos mals de sempre.

HUECK

Quan ... l'ambició pròpia pot més que l'esperit sarrianenc

Una generació d'Handbol ha desaparegut, i dic desaparegut perquè ningú s'explica els motius de la seva marxa. Estic fent aquest escrit davant una foto del "N.S. Montserrat", quan la pista encara no estava coberta. Qui, en aquells moments, pensaria que anys després viuríem entre algunes d'aquestes persones, discòrdies i raonaments tan rars e il·lògics...?

Són com aquelles persones que fan una casa i quan estan al sostre se'ls hi acaben les energies i la deixen; de què ha servit fer una casa tan gran si després no hi podem viure, perquè quan plou ens mullem?

La veritat és que jo no m'ho acabo de creure; és que no m'entra a la meua imaginació, que homes que han defensat els colors del Sarrià des de que tenien pocs anys, ara en aquests moments tan difícils, juguin en contra.

I què és el que ha causat aquesta ruptura? La manca de diàleg. Sembla estrany que una cosa tan simple com la comunicació entre dues persones, porti a vegades a postures tan extremes. La falta de comprensió, les poques ganes de cercar solucions raonables, i no solucions egoïstes, per posar-se al cim dels altres com sempre han estat o per voler cobrar els anys de sacrifici?

Però qui és que està darrera d'aquests fets? Són persones amb molta facilitat de paraula i de saber convèncer a la gent; a gent que per si sola no farien res, però que al sentir-se posseïdes per altres es mostren forts.

Crec que eren persones que mereixien sortir per la porta gran i s'han estimat més saltar la tanca, sense pensar que a l'altre costat hi havia gent que els mirava.

L'ambició pròpia, ha pogut més que l'esperit sarrianenc. Es pot dir que ells mateixos s'han fet una injustícia.

La història de l'Handbol a Sarrià ha passat per un mal moment que cal oblidar quan més aviat millor i agafar-ne experiència. Cal començar a treballar amb les noves generacions.

Als jugadors perduts els hi desitjo sort. Primer en l'ensenyament: Que sàpiguen ensenyar les matemàtiques i la literatura més bé que l'Handbol perquè aquell és l'ofici més bonic de tots.

I després els hi desitjo sort a nivell esportiu i que defensin tan bé els colors del Girona C.F. com ho han fet amb els del Sarrià, encara que de totes maneres defensaran els seus propis.

I finalment acompanyo en el sentiment a la Unió Esportiva Sarrià, que som tots, per la pèrdua d'aquests jugadors, que amb ells sen va la meua il·lusió de la infantesa, i la de molts com jo, se m'en va una petita part de la història.

JORDI RIBERA i ROMANS

SECCIÓ DE GIMNÀSTICA "ESPORT PER A TOTHOM"

* CADA DIMARTS i DIJOUS, des de
les 7'15 fins a les 8'15,
al PAVELLÓ ESPORTIU SARRIÀ-1

* PREUS:

a) SOCIS:

*b) NO SOCIS:

100 pessetes al mes.

400 pessetes al mes.

La Unió Esportiva Sarrià
Secció de Gimnàstica

PESCADOS DEL RIO

* CONGELATS

* PRE-CUINATS

Pont Major, 136 - Telèfon 21 37 05

PONT MAJOR - GIRONA

LA BÚSTIA DE POBLE

RESPOSTA DEL CONSELL A L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE SARRIÀ DE TER

Senyor Director:

Nosaltres creiem que l'escrit publicat en el número 7 de la revista "POBLE" i signat per l'Associació de Veïns de Sarrià, és un acte de notòria irresponsabilitat.

Nosaltres creiem que no és útil que ens posem nerviosos, ni que ens deixem emportar per subtils maniobres d'utilització del Consell Municipal per interessos conjunturals de determinades persones o institucions.

El treball i el bon nom de les institucions no pot ser la torna de guerres particulars o d'interessos privats.

Ens voldríem estar d'emprar mots insultants, i així ho farem, per respecte a la dignitat que volem reconèixer als nostres interlocutors. Lamentem, però, que no se'ns hagi tingut la mateixa consideració, i que no s'hagi utilitzat el sistema mètric de la honestat, la veritat i la reflexió, per expressar en veu alta una opinió signada per un col·lectiu ciutadà.

I bé; tot el drama que aclapara l'Associació de Veïns sembla ser el Reglament de funcionament intern del Consell pel que fa als Plens. Caldrà explicar la història d'aquest avant-projecte d'avant-projecte de Reglament. En efecte, va ser repartit als Consellers i Associacions de Veïns pel seu coneixement i estudi, advertint del seu caràcter de document de treball sobre el qual cap grup ni cap persona integrant del Consell havia expressat la seva opinió. És més; en reunió —que es silencià— convocada per la Federació d'Associacions de Veïns, i a la que va ser requerit el Regidor Delegat, es donaren absolutes garanties de què la filosofia del Reglament era millorar, i en tot cas regular, els nivells de participació assolits fins el moment. En aquella reunió es feu entrega d'un document alternatiu que no només resolva sinó potenciava la presència de les AA.VV. en els òrgans de Govern del Consell.

No som legalistes. Això no pot oblidar-ho cap Associació de Veïns, i no crec que aquest sigui el problema que enterboleix el correcte plantejament del futur. I no som oèis. Hi han paraules que en determinades boques són doblement ingrates.

Acusar el Consell de contrari als interessos de Sarrià, i de neofranquisme, és introduir la més absurda parapoïa en el correcte debat que fins ara havia presidit les relacions personals i institucionals. En tot cas, no coincidirem en la paranoia i ens permetrem la gentilesa d'agrair-vos el treball que des de la vostra Associació feu pel Poble; que tots els esforços són útils, i és hora d'aprofitar-los tots.

És bon símptoma que la democràcia us preocupi. Estem en el camí correcte; tant de bó, gràcies a una llei que serà nova en el contingut i en les formes ens sigui possible una elecció directa del nostre Ajuntament de Sarrià, independent i sobirà. Mentrestant, ens ha estat confiada la representació d'el vot popular i democràtic expressat pels ciutadans de Sarrià a les eleccions Municipals. I si érem democràtics abans, quan formàvem part com a Directius o Socis de les Associacions de Veïns i altres entitats,

qui menys ens ha d'acusar de neofranquistes són els que han compartit amb nosaltres, sinó aprés, la lluita per la recuperació de la democràcia, les llibertats nacionals i la independència del nostre poble.

Un tema apareix com particularment punyent: la (decisió) de si el Consell Municipal de Sarrià està "enfront" del poble; de si representem l'Ajuntament de Girona a Sarrià o el de Sarrià a Girona.

Això és una disquisició que podem prorrogar fins a l'absurd. Creiem que és infundada la vostra angoixa. Nosaltres som el Govern de Sarrià, i amb aquesta responsabilitat hem actuat. Nosaltres representem —no volem cap exclusiva en això— els interessos de Sarrià, de vegades en front de Girona, de vegades en col·laboració amb Girona. El mateix que farà qualsevol Ajuntament futur. El que no va poder fer sempre l'Ajuntament passat.

Hem de tornar al Reglament. S'insinuen informacions incorrectes en l'escrit, que podrien atemptar a la honorabilitat dels Consellers. Explicuem el funcionament de les coses. Les Comissions de treball del Consell estan integrades explícitament per representants nominals de les Associacions de Veïns i Entitats ciutadanes. Fins el dia d'avui les Associacions de Veïns i tots els ciutadans que ho han demanat, han pogut intervenir lliurement i democràticament en tots els Plens. Els responsables de les Comissions són els Consellers adscrits a les mateixes. Les Comissions i els Consellers han donat compte abastament dels seus treballs, tant en reunions, com en publicacions, com en documents de balanç.

Suposar que el nou Reglament modificaria aquest comportament de participació absoluta i transparent és fer un precipitat judici d'intencions. Qui mal no fa, mal no pensa. Que no pensi l'Associació de Veïns pels altres, i que es reservi els seus vituperis per quan els fets consumats li demostrin els nostres errors.

Acabem. Com tota crítica, la carta contempla uns punts que en el seu moment hauran de ser tinguts en compte a l'hora de discutir el Reglament. Els considerarem amb el mateix interès que hem mostrat fins ara a les iniciatives i aportacions de les AA. VV.

És cert que algunes Comissions poden haver treballat més que altres. Però cal no confondre els èxits amb el treball. Sovint l'esforç de planificació i programació no aporta resultats immediats ni brillants. No es funciona de cara a la galeria, sinó amb la responsabilitat del que ha de donar comptes de la seva gestió.

Les felicitacions s'agraeixen. Però no són l'objectiu final del treball del Consell. El Consell seguirà la seva dinàmica pròpia, amb els ulls posats en els dos punts que justifiquen el nostre treball: la gestió dels interessos del nostre poble i la lluita per la recuperació dels drets i la sobirania de Sarrià de Ter

Objectius en els que esperem coincidir amb tots els veïns i amb totes les Entitats.

Consell Municipal de Sarrià de Ter

CRÒNICA DES DE ROMA VISITA AL FORUM ROMÀ

Durant la visita al "Fori Imperiali", on hi jeu tota la història de la Roma antiga, no podem acontentar-nos amb ser solament uns passius espectadors de les ruïnes del passat. D'alguna forma havíem d'introduir-nos, encara que fos mitjançant un diàleg fictici, però amb rigor històric, en la vida d'algun protagonista de les glòries epopeïques de l'Imperi.

Amb aquest propòsit, al arribar davant del temple o del que resta del temple de Tit Flavi Vespasià el vam increpar dient-li amb to punyent:

— Vespasià, per erigir-te déu i construir-te un temple, digues: on són els teus mèrits, quines són les teves obres, quines les teves victòries? Com un ressò llunyà vàrem sentir la seva veu.

— Vaig destruir Jerusalem l'any setanta. I ho vaig fer a consciència, no va quedar-hi pedra sobre pedra.

— Així vols dir que la teva obra és bàsicament destructiva?

Respongué: — En part sí, tanmateix hi havia una raó de pes per dur a terme aquella tasca d'una forma tan ferotge. Hi havia una profecia pel mig.

Li diguerem: — Malgrat el motiu que ara invoques com una justificació, no creus que la legió que tu manaves va excedir-se, va comportar-se excessivament implacable amb el poble jueu?

Ens digué: — La meva missió al front d'una heròica legió, no era pas destruir Jerusalem ni molt menys el temple, era simplement reprimir la rebel·lió dels jueus i restablir l'ordre en aquella província.

Però algunes vegades els esdeveniments s'escapen del control de qui governa. En aquest sentit haig de dir-vos que l'odi entre races va jugar el seu paper. Tothom sap que, malauradament, resultaren infructuosos els esforços que vaig fer per a salvar el Temple de Jerusalem.

El que diu l'historiador Flavi Josep que va viure aquelles espantoses diades dintre les muralles de Jerusalem assetjada és totalment cert. Jo blandejava la daga contra la pròpia tropa per evitar la destrucció del temple, però fou endebades. Em va ser impossible contenir l'aferrissada lluita a què es llançaren els soldats romans amb la dèria de no deixar un sol jueu viu. La qual cosa i el fet de vessar-se les llànties d'oli provocaren un incendi que acaba amb tot.

Però com deia abans, ningú pot sostreure's del propi destí. A mi el destí m'havia reservat ésser la mà executora d'una profecia.

— Quasi ens va convencer.

A manera de comiat li responguérem.

— Vespasià, nosaltres hem d'anar-nos. Tu roman en el teu lloc, puix si encara no ets etern d'ús camí de ser-ho.

Arrivederci!

ANTONI ROURA

SARRIÀ ESTÀ VIU

Ni l'engolida de Girona, ni el fum, ni les autopistes el maten, encara que sí l'atrobellen. I és que a més de la lluita que es lliura contra aquests problemes abans dits, que són grossos, és evident que cada grup o entitat està treballant per millorar cadascú el que li correspon amb més o menys sort o encert. Ningú no pot negar que hem avençat en molts aspectes a Sarrià.

És molt corrent això que les coses que es fan, mai són del gust de tothom, i així ens trobem que l'amic Joan Vila, per mitjà de la revista POBLE, dóna el seu punt de vista sobre l'Esplai dels Jubilats.

Com succeeix la majoria de les vegades, estic d'acord amb ell sobre alguns aspectes, en canvi en altres no.

Tots coincidim en què és una realitat positiva, que tenim un esplai funcionant, molt ben acabat, a on les persones a les que anava destinat s'hi senten molt bé i la prova és que quasi ja no hi caben. És veritat que ens agradaria haver-ho aconseguit més fàcilment, més rapidament, i que fós més espaiós, tal com abans se'ls havia promés. Ara bé, no siguem mal agraïts, i em sento autoritzat a dir en nom de Sarrià, GRÀCIES "CAIXA", ens heu ajudat a fer possible el nostre desig; compartit junt amb l'Ajuntament i el Consell, de poder fer ús d'aquest esplai tan esperat.

Tocant a sí "La Caixa" guarda molts diners de Sarrià (meus no gaires, per desgràcia), és possible, perquè almenys de gent sempre n'hi ha molta; però crec que això serà degut al bon servei que ens han donat sempre, sobretot (i sense despreciar a ningú) sota la direcció del sr. Lluís Torner (per nosaltres en Lluís), ja que és de tots nosaltres persona molt apreciada perquè ens ha demostrat sentir-se sarriàenc com el que més, al interessar-se de tal manera, com és propi en ell, de tots els aspectes que pertoquen a Sarrià i a cada sarriàenc en particular.

Trobo positiu que en Vila el trobi petit l'esmentat local, ja que essent així, sé que farà el possible perquè el tinguem més gran, i si s'ho proposa, segur que ho aconseguirà, que de tossut per coses pel bé de Sarrià també n'és.

Així que dirigint-me jo als senyors de LA CAIXA: que no s'esverin massa per les crítiques, que a Sarrià ens agrada criticar, però el que és cert, és que en el fons, tots sabem agrair de cor a les persones o entitats que fan quelcom perquè Sarrià sigui cada dia millor.

MIQUEL RESPLANDIS
President de l'Associació de Veïns

EL CASAL DEL PENSIONISTA

La inauguració del casal es feu una mica depressa, potser perquè tant es demanava, que semblava que no hi arribaríem mai, i és clar, les coses no estaven prou madures i organitzades, pensant que un cop inaugurat, aleshores ja les organitzaríem. La primera qüestió, i potser la principal, fou la inauguració, i després, a organitzar s'ha dit.

Quan es va inaugurar el Casal, la Junta Gestora ja tenia els Estatuts fets, després era qüestió d'anar-los desenvolupant: cada

vocalia té la seva missió; ara estem fent carnets de socis, mitjançant un vocal que cada dimecres i divendres de 3 a 4 de la tarda està lliurant els mateixos. Esperem doncs, que si encara no teniu el carnet l'anireu a treure, només cal que porteu dues fotografies i a més el Carnet d'Identitat.

Altres assumptes, alguns d'ordre interior: s'ha de tenir en compte que hem passat el període de vacances, i això vol dir que les entitats patrocinadores també ho acusen. Hem millorat i en molt, el servei de l'aigua, ara ja en tenim de potable i podem regar les plantes i arbusts del pati del Casal.

Normalment al Casal hi acudeixen d'uns 30 a 35 pensionistes que després de dinar van a prendre el seu cafetet o altra consumició, com tè o camamilla, doncs el servei de bar està bastant ben montat a càrrec de la Sr. Maria, tot seguit cadascú cerca company per jugar a la butifarra, al dominó, als escacs o també a les botxes, a fora al pati.

A partir del 25 de setembre, i després de cada 15 dies, la Caixa envia una senyoreta monitora per l'ensenyament de treballs manuals de diferents tipus, així com fang, pintura, macramé, punta de coixí, etc.

Com és natural, la Junta Gestora desitjaria més assistència i més canvi d'impressions, així es podria suggerir alguna que altra idea bona per posar-la en pràctica.

EVARIST PALLARÉS

LAS CLASES DE CATALÁN NOS INTERESAN A TODOS

Las clases de catalán nos interesan a todos, pero a los que no somos catalanes nos interesan mucho más. ¿Por qué? Pues sencillamente porque trabajamos y vivimos en Cataluña, porque el saber no ocupa lugar y porque entre todos debemos de tratar de entendernos mejor.

En todo esto hay mucho de qué hablar, porque no todos pensamos igual. Yo llevo viviendo aquí casi toda mi vida y oigo cosas de un lado y de otro que no me gustan nada; y estoy en condiciones de juzgar porque me considero, aunque no catalana de nacimiento, si integrada plenamente.

Muchas personas han sufrido un trauma al venir aquí pues tuvieron que dejar la tierra donde habían vivido siempre, sus familiares y amigos. Y por si fuera poco llegan a Cataluña con problemas de trabajo, lengua e integración. De otro lado están los catalanes de nacimiento, algunos de los cuales sienten recelos y desconfianza hacia el recién llegado pues se creen invadidos y ven a los inmigrantes como rivales para el trabajo que ambos necesitan. Por otra parte muchísima gente ha venido a Cataluña con una pobreza peor que la material: la falta de cultura. Incluso con puro analfabetismo. Eso tampoco favorece la integración. Y por si fuera poco no faltan los fanáticos que de golpe y porrazo lo quieren todo en catalán. Y eso no puede ser, porque ni todos los catalanes dominan tan a la perfección su idioma como para hacerlo todo en catalán. Y ya sé que no es culpa suya precisamente, sino de la represión que durante cuarenta años han sufrido. Con todo esto quiero decir que las clases de catalán nos interesan a todos pues serán un medio de adaptarnos mejor y cuando tantas cosas nos crean conflictos bueno será que eliminemos estas barreras que con sólo buena voluntad y algo de dedicación podemos conseguir. Miremos

pues, sin olvidar que cada uno es andaluz, castellano, aragonés, etc. de poner la mejor disposición para esas clases y para cuantos actos nos ayuden a tener más cultura y más relación humana.

JOSEFINA RODRÍGUEZ

LA PRIMERA EXPOSICIÓ DE SEGELLS

Molts vareu veure la primera exposició de segells a Sarrià de Dalt, però molts no vareu captar l'esforç que va haver de fer l'amic Pere Piqueres; va haver de treballar fort per poder-ho acabar, és complicat, màxim si no se sap d'on són. Un cop va passar-me a mi, ja que per més que buscava al Catàleg YVERT ET TILLIERS no vaig saber veure uns segells, els hi vaig ensenyar i tot seguit m'indicà d'on eren; ell també els tenia a l'exposició.

Molts em preguntaren perquè jo que en tenia d'allò més no havia exposat. Ara veient com l'ha feta en Pere penso que si l'any que vé per la festa es torna a fer exposició procuraré de prendre part posant-hi alguns segells i altres coses de les que faig col·lecció, vitoles, primers sobres i matasegells especials.

Els que vareu anar a veure l'exposició i que consti que podrien haver estat molts més, allí vareu poder veure, segells de flors, per cert molt boniques, papellones, i altres animals, personatges, avions, etc. etc, per a mi que no soc professional sinó quelcom aficionat m'agradà molt poder-la veure.

Tant a ell com a mi, ens agradaria molt que això hagués estat un exemple i cundís l'afició a col·leccionar segells a tots els nois i noies de Sarrià. Veureu si us hi dediqueu que és molt bonic, però és més agradable fer col·lecció fent canvi ja que comprant és més car i no pots fer gaire amistat amb altres col·leccionistes.

Acabada l'exposició en Pere repartí segells als nens i nenes com a premi per haver anat a veure el certamen, ells en sortien molt satisfets.

Apa doncs, joves, a col·leccionar segells. Mentrestant per mitjà d'aquesta revista felicito i espero feliciteu tots a en Pere Piqueres i desitjar-li perseverança i molts anys de vida.

LLUÍS TRÈMOLS

La redacció de la revista "POBLE", en números propers no publicarà les cartes que no vinguin signades i amb el n.º del D.N.I. Es publicaran només les cartes que no depassin més d'un foli en llur extensió.

Altres treballs que es vulguin publicar a la revista, s'haurà de concertar amb Redacció la seva publicació. Us preguem brevetat en els treballs i aconsellem la presentació dels mateixos mecanografiats. Gràcies.

LA REDACCIO

Alimentació Nadal

"CALA LLUCIETA"

*comunica als veïns de la Rasa
l'apertura del nou establiment*

Alimentació SALA

- * *Fruites*
- * *Verdures*
- * *Queviures*

**MÉS A PROP DE VOSTÈ
I A MILLOR PREU...**

**"la Caixa"
Cada dia
més
a prop.**

**Més de 600
oficines unides
per teleprocés
al vostre servei.**

**CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"**

